Ystäväni

KORSU
lukemisto
N:o 2

Sulhaseni kirjoittaa, että hänen vaimonsa on ollut uskoton.

Fennia

ÄÄNESTYSKILPAILU

Mikä pakina ja mikä kasku tässä numerossa on paras?

Sivulla 54 löydätte kaksi kuponkia, Äänestyskuponki A/15 ja B/15. Täyttäkää ne ja lähettäkää meille osoitteella Korsulukemisto, Korkeavuorenkatu 41, Helsinki K, ennen 25. 4. 1945. Silloin otatte osaa äänestyskilpailuumme parhaan pakinan ja parhaan kaskun selvillesaamiseksi. Palkintokilpailu on eri pakinoita ja eri kaskuja varten. Sen pakinan ensiksi avattu äänestyslippu, joka on saanut eniten ääniä, voittaa

100 markkaa

ja sen kaskun ensiksi avattu äänestyslippu, joka on kerännyt eniten ääniä, voittaa myös

100 markkaa

Kuponkeja on ehdottomasti käytettävä. Kuponkiin merkitään *pakinan otsikko* tai *kaskun kolme ensimmäistä sanaa*. Pakinoiksi luetaan ainoastaan kuvitetut tai kuvittamattomat yli kahden palstan pituiset kirjoitukset.

Kaikki äänestyskupongit avataan samanaikaisesti.

HUOM! Merkitkää kuoreen selvästi »ÄÄNESTYSKILPAILU N:o 15».

Äänestyskilpailu n:o 14 tulokset

Korsulukemistossa n:o 14:ssä olleen, yleisön parhaaksi katsoman »Oikein kuuma veri» nimisen pakinan ensiksi avattu äänestyslippu kuului *R. Toivoselle*, Helsinki, jolle lähetämme palkintona mk 100:—.

Voittaneen kaskun, »Syntymäpäivälahja», ensiksi avatun äänestyslipun oli lähettänyt *Tor Stenström*, Mattby. Palkinto mk 100:—.

Kustannusosakeyhtiö Fennian Korsulukemisto n:o 7 1944 julistamassa palkintokilpailussa jakaantuivat palkinnot saatujen äänien mukaan seuraavasti:

I. 1 palkinto mk 1000:— nimim. *Paavo Novela* (»Oikein kuuma veri»). 2 palkinto, mk 500:— nimim. *Erkki Sotainen* (»Maankiertäjänä Australiassa»). 3 palkinto, mk 400:— nimim. *Argus* (»Schabrak hävisi vedon»)

II. 1 palkinto, mk 400:— nimim. *Eege* (»Syntymäpäivälahja»). 2 palkinto, mk 300:— nimim. *Hama* (»No Pekka, oletkos sinä...»). 3 palkinto, mk 200:— nimim. *G R.* (»Mitä, pitäisikö minun poistaa huntuni?»).

Kirjoituskilpailu

Hauskoja juttuja, pakinoita, kaskuja

PALKINTOKILPAILU

I. Lyhyt ja hauska pakina.

1. **palkinto mk 1000:—.**
2. **palkinto mk 500:—.**
3. **palkinto mk 400:—.**

Palkitsemattomat käsikirjoitukset on kustantajalla oikeus lunastaa hintaan mk 250:—.

II. Kaskuja, vitsejä ym. joko piirroksineen tai ilman niitä.

1. **palkinto mk 400:—.**
2. **palkinto mk 300:—.**
3. **palkinto mk 200:—.**

Muut käyttökelpoiset lunastetaan hintaan mk 50:— ja, jos mukana seuraa julkaisukelpoinen piirros, mk 100:—.

Kilpailulähetysten tulee olla meillä viimeistään 25. 4. 1945 mennessä. Osoite: Korsulukemisto, Korkeavuorenkatu 41 Helsinki K. — Tämä kilpailu on sama kuin »Korsulektyr» n:o 2:ssa julkaistu.

Kilpailu ratkaistaan äänestyksellä. Tuloksista ilmoitetaan Korsulukemisto n:o 3:ssa v. 1945.

Kustannus Oy. Fennian Korsulukemisto n:o 2:ssa 1945 julistama kilpailu ei ole vielä ratkaistu, koska lukijakunta itse ratkaisee, mitkä tässä numerossa olevista pakinoista ja kaskuista ovat palkintojen arvoiset. Ratkaisu tapahtuu tällä sivulla olevan äänestyskilpailun avulla. Palkinnot annetaan siis niille pakinoille ja kaskuille, jotka äänestyksessä ovat saaneet eniten ääniä.

Kilpailun tuloksista ilmoitetaan Korsulukemistossa n:o 3. Palkinnot lähetetään voittajille toukokuun aikana. Kilpailun ulkopuolella lunastettujen kaskujen palkkiot toimitetaan samanaikaisesti asianomaisille lähettäjille.

N:o 2 **KORSU lukemisto** 1945

Päätoimittaja Y. Eklund
Toimitus: E. Gardberg, Paavo Novela
Julkaisija: Kustannusosakeyhtiö Fennia

Puh. 39 410
39 420
Korkeavuorenk. 41. Helsinki K

Ilmestyy 7 kertaa vuodessa.
Hinta irtonumerolta 20:—. Tilaushinta: 1/1 vsk. mk. 130:—, 1/2 vsk. mk. 65:—.

»Ensimmäiset kukat ja kaikki kiltit pikkulinnut ovat ilmestyneet markkinoille, ja kirkkaasti paistava aurinko lämmittää mieltä ja huoneistoja, ja pitkä talvi on väistynyt — kevät on saapunut!» huudahti toimituksen ikioma asiapoika Mikki, oli kärsivän ja romanttisen näköinen ja kysyi: »mahtuuko tuo tuollainen lehteen?», sillä Mikki on rakastunut — ensilempi! — ja pesee näinollen kaulaansa ja korviaan, ja ajaa olematonta partaansa ja yleensäkin kaikkia rakkauden edistämistä koskevia asioita. No, Mikin juttu mahtuu, jotta Mirja sen nyt näkisi.

Niin, kevät on saapunut — eläköön!

Muiden hyvien kevään sointujen etupäässä löytää lukija ystävänsä »Korsun» — tai sanoisiko: »Korsu» löytää ystävänsä lukijan — ja ilo on molemminpuolinen, suuri ja jatkuva.

Olemme tälläkin kertaa nykäisseet eräitä yllätyksiä hihasta ja sijoittaneet ne lehteen. Mitkä ne ovat, sen näkee lukija parhaiten. Viittaamme vain siihen, että NAINEN — kohteliaisuussyistä — on siirretty etukanteen ja että iki-ihana »Naamioitu Nainen» vastaa kysymyksiinne.

Näin naisellisella suloudella kaunistettuna astelee »Korsu» tuttuja polkuja; askel on joustava ja suunta selvä, ja kaiken vakavan keskellä on yhdysside, johon jännittämättä voi kohdistaa katseensa: huumori!

TOIMITUS.

VEKE JA MINÄ PYYDYSTÄMME PORSASTA

Kirj. PEPE

Kuvitt. G. RAUSTIALA

Joku varsin kuuluisa kirjailija on puhunut »unohduksen lahjasta». Joku toinen taas on puhunut yhtä kauniisti, kuinka ihanaa on muistaa kaikki. En ole kuuluisa enkä kirjailija. Niinpä elämässäni on paljon, mistä suunnilleen puolet haluaisin unohtaa ja toisen puolen taas muistaa. Niinkuin Veken ja minun porsasjahtini viime kesänä.

Ensin lyhyt esittely, ettei lukijoiden ole liian vaikea eläytyä kohtaloihimme. Olemme kaksosia, ja meidät temmattiin viime kesänä koulun penkiltä nauttimaan erään koulutuskeskuksen alokkaille suomista mukavuuksista. Äitimme nimitti kirjeissään meitä rintamakarhuiksi, isä — entinen rintamaupseeri — mulpereiksi ja rahannielijöiksi.

Se päivä, josta aion kertoa, oli sunnuntai. Oli niin kaunista kuin Sisä-Suomen järvialueella kesällä yleensä on mahdollista olla. Meillä oli vapaata, ja se sai kaiken vielä kauniimmaksi. Oli siis ihan mahdottoman kaunista.

Vekelle kuului kunnia siitä, että hän näki porsaan ensiksi, kun se iloisesti saparoaan heilutellen juoksi järven rannalla olevaa lepikkoa kohti ja häipyi sinne. Se oli tuollainen pieni vaaleanpunainen, sellainen, jolle kummallista kyllä on annettu yleisnimi »musta porsas.»

Koska emme kuitenkaan saaneet porsasta kiinni, voin hyvällä omallatunnolla kertoa, että todellinen ja väärentämätön tarkoituksemme oli ensisijassa palauttaa possu oikealle omistajalleen ja vasta hätätilassa käyttää se omaksi ja tovereidemme ravinnoksi.

Nuoren veren virratessa kuumana suonissamme me kirmasimme lepikkoon (ei ole lainaus nykyhetken kirjallisuudestamme). Aseena meillä oli lyhyet, paksut kepit.

Sovimme, että kumpikin hakisimme oman osamme lepikosta, ja erosimme kumpikin omalle tahollemme.

Etsin hetkisen tuloksetta. Sitten satuin lepikon rannanpuoleiseen reunaan, peräydyin puoli metriä ja jäin erään pensaan taakse.

Ei, en nähnyt mitään porsaasta. Mutta kuvittelin, että sen nuorena ja elämänhaluisena porsaana kohta tulisi hietikolle, joka oli lepikon ja järven välillä.

Sitä odotellessani en käytännöllisesti katsoen v o i n u t olla silloin täl-

löin vilkaisematta erästä nuorta ja varsin kaunista naishenkilöä, joka ilmeisesti juuri oli tullut uimasta.

Ei, kyllä hänellä oli uimapuku. Oli ihan varmasti. Sininen uimapuku, jos ette muuten usko. (Se riippui kuivamassa eräässä pensaassa.)

Noin viisi minuuttia odottelin porsaan ilmestymistä hietikolle. Myöhemmin kävi selville, että myös Veke piti porsaan saapumista hietikolle todennäköisenä ja siinä mielessä piti erikoisesti silmällä hietikkoa.

Sitten huomasin, että possu oli vieressäni. Oli kaivanut siihen itselleen pehmeän maahan pienen sievän vuoteen.

Kumarruin hitaasti sen puoleen, patukka kädessäni. Sen pienissä silmissä häivähti epäilys — sitten se vinkaisi, potkaisi ja oli tiessään. Pitäen mennessän kauheata mökää.

Kaunotar — sellaiseksi olin hänet joka suhteessa havainnut — kiljaisi ja kietaisi kylpyviitan ympärilleen.

Tuntui hieman nololta noin vain lähteä tiehensä, ja niinpä tiedustelin naiselta kohteliaasti, oliko näkynyt erästä porsasta, ja jos näin oli asianlaita, minne mainittu porsas oli häipynyt.

Kaunotar oli jostain syystä vihainen. Hänen äänensä ja silmänsä olivat kylmät, kun hän sanoi: »Tuolla se on vähän matkan päässä!»

Ei ollut porsas siellä. Veke vain, melkein verta hikoillen. Ymmärsin hänen ilmeestään, että hän halusi lähteä, ja niin painelimme possun perään.

Aikamme haettuamme näimme sen erään vihannespellon laidassa. Hiivittyämme kuin intiaanit pääsimme kohtalaisen lähelle, ilman että se aavisti pahaa.

Sitten Veke pisti kätensä nokkosiin ja kutsui kiireesti paikalle pahoja henkiä. Niitä ei tullut heti, mutta possu vinkaisi taas iloiseen lähtöön jääden metsän reunaan leikkisän näköisenä.

Olimme vähän väsähtäneitä. Teki hyvää, kun Veke tarjosi porkkanan — en todellakaan huomannut hänen ottaneen sitä vihannespellosta.

Pahathenget alkoivat vähitellen saapua. Ensimmäinen tulija oli mies, joka lisäksi tuntui olevan pellon omistaja. Hän oli tyypillinen pahahenki. Kouluesimerkki, voisi sanoa, ja hyvin epämiellyttävä.

Lähdimme yhtä virkeästi kuin possu äsken. Lopetimme juoksun vasta, kun katsoimme olevamme täysin varmalla pohjalla.

Porsas oli kipittänyt edellämme ja sitten häipynyt. Kiertelimme aikamme sitä hakien, mutta tuloksetta. Niinpä aloimme olla jo varmoja siitä, ettei siitä koskaan tulisi kyljystä. Omistajan kyljystä tietenkin. Tarkoitan: porsaan omistajan porsaasta tekemää omistamaansa porsaankyljystä.

Kävelimme uupuneina kohti erästä harvanpuoleista pensasaitaa, kun Veke hönkäisi hiljaa: »— Katso — näetkö tuon aukon pensasaidassa?»

Edessämme oli pensasaidassa tosiaan aukko, josta näkyi palanen vaaleanpunaista, hieman harjaksista pintaa, joka hiukan liikkui. Se oli selvä tapaus.

— Emme voi toimia hitaasti,» tuumi Veke.

»Minä hyppään tiikerihypyllä sen niskaan.»

Veke otti hiljaa vauhtia, pinkaisi ja hyppäsi. Hän oli hyvä hyppääjä. Kuten jo olen sanonut, emme saaneet porsasta. Ei, ei Veke epäonnistunut. Minähän sanoin, että hän on hyvä hyppääjä.

Niin, porsasta emme saaneet, mutta Veke sai 2 viikkoa ja minä viikon. Ihan syyttä, sillä enhän minä hypännyt.

Miksikö saimme arestia? Hassu kysymys. Kuvitelkaapa itse, että olette koulutuskeskuksen »pää», ja otatte auringonkylpyjä kaikessa rauhassa mahdottoman kauniina kesäpäivänä. Sitten tulee nuori alokas ja loikkaa päällenne kuin nuori naarastiikeri. Sallikaa, minun vielä sanoa: todella hassu kysymys!

Lasten suruja.

— Mitä sinä itket?

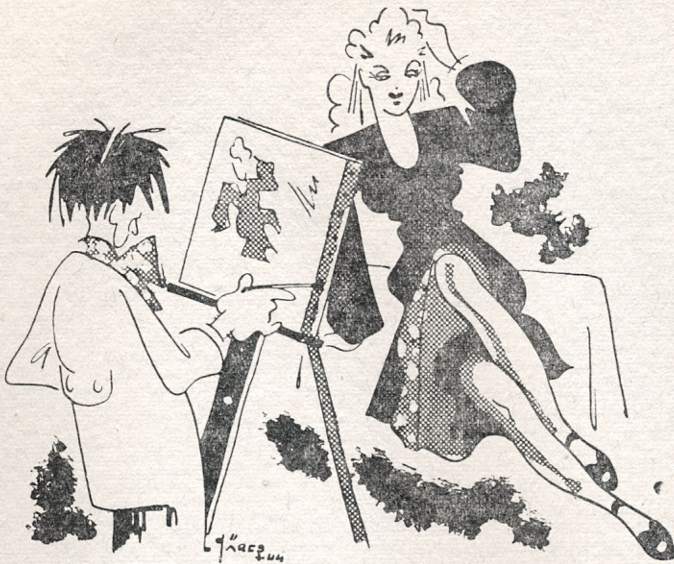
— Koirani kuoli eilen!

— Minun isoisäni kuoli viime viikolla, mutta en minä kuitenkaan itkeä vollottele tuolla tavalla!

— Kyllä vaan tekisit jos olisit kasvattanut hänet penikasta saakka.

Lentokoulussa. Oppilaita valistetaan maahantulon ongelmissa. Majuri huomaa kuitenkin, että pojat ovat hieman hermostuneen näköisiä, joten hän lausuu:

— Älkää surko maahantulon puolesta, pojat, sillä ei ole vielä tapahtunut, että kukaan olisi jäänyt riippumaan ilmaan. . .

— Maalataanko sääret myös?
— Kiitos ei. Ne on maalattu jo.

Kauppaedustaja (ratsu) Alpertti Aamurusko tulee kotiin pitemmältä liikematkalta. Jo eteisessä hänen pikku rouvansa tulee häntä vastaan. Salaperäisin ilmein rouva selittää, järjestäneensä pienen yllätyksen rakkaalle Alpertilleen, koska tänään on rakkaan miehensä syntymäpäivä. Hän sitoo liinan miehensä silmille ja johdattaa hänet varovaisesti sisähuoneisiin pyytäen häntä odottamaan vähän aikaa ottamatta sidettä pois silmiltään.

Alpertti Aamurusko, joka on istunut monta tuntia junassa, tunsi itsensä hieman turtuneeksi, istuutui mukavaan nojatuoliin, huokaisi tyytyväisenä ja antoi ilmansa äänekkäästi poistua.

Heti tämän jälkeen rouva tulee takaisin, ottaa hellästi siteen hänen silmiltään ja sanoo: — Katso nyt, pikku Alperttini, etkö olekin iloinen.

Huoneen kaikilla tuoleilla istui kaikkiaan kaksitoista syntymäpäivävierasta.

Oikeudessa.

Eräs puuseppä oli haastettu todistajaksi oikeuteen.

Tuomari: — Näittekö tappelun?

Todistaja: — Näin kyllä.

Tuomari: — Kuinka kaukana silloin olitte tappelijoista?

Todistaja: — Kolmen metrin viidenkymmenenseitsemän senttimetrin päässä.

Tuomari: — Kuinka te sen niin tarkkaan tiedätte?

Todistaja: — Mittasin matkan siltä varalta, että joku tomppeli kysyisi.

Masa: — Rakkaus, katsos, se on kuin kesäpäivä säätiedoituksen mukaan.

Eka: — Säätiedoituksen? Kuinka niin?

Masa: — Kyllä, pilvenevää, ukkosluontoisia sadekuuroja ja vähitellen kylmenevää.

KIRISTÄJÄN KOHTALO

Kirj. JIL ROGERS

Kuvittanut A. Lindeberg

Lord Cricketin kulmassa pysähdyin sytyttämään savukkeeni ja lausumaan kiitokseni Kohtalolle siitä, ettei minulla ollut aviovaimoa. Sillä kello oli — jos aseman kelloon oli uskomista — viisitoista minuuttia yli neljän eräänä kirkkaana kesäkuun aamuna ja minä olin matkalla kotiini eräiltä huomattavilta päivällisiltä, joiden loppupuoli oli ollut verrattain meluava. Se oli todellakin ollut viinin, kaskujen ja laulujen ilta — lyhyesti sanoen sellainen ilta, josta aviomies uskaltaa vain nauttia kotirauhansa menettämisen uhalla. Mutta kun minä en onnekseni ollut kenenkään naisen omaisuutta, ei minun tarvinnut vapista pelosta ja vaivata aivojani tekosyillä, mutta kuitenkin minullakin oli omat erikoiset ja henkilökohtaiset huoleni, jotka eivät kuitenkaan tällä hetkellä painaneet hartioitani ensinkään, sillä minä olin siinä kevyessä mielentilassa, joka tavallisesti seuraa hyviä päivällisiä ja hyvää pelionnea.

Kuljin hiljakseen tien yli ja tultuani St. Johnin metsikköön aloin lauleskella, noin vain ikäänkuin tervehtiäkseni auringonnousua.

Niin, miksi en olisi laulanut? Jos ei mies voi laulaa silloin, kun hän palaa hyviltä juhlapäivällisiltä, niin milloinkas hän sitten voi laulaa? Minä en suinkaan hoilannut naapuriston epämukavuudeksi kovalla äänellä. En ensinkään. Minä lauloin vain hienon miehen pehmeällä tenorilla, joka ei suinkaan ryöväisi keneltäkään hänen untaan. Lauluni oli sellainen, että sen saattoi hyvin laulaa aamuyöllä St. Johnin metsässä taikka keskipäivällä Saharassa taikka keskiyöllä Alaskassa, mutta ei koskaan teeaikana vierashuoneessa, jos vähänkin välitettiin mitä sopivaisuussäännöt vaativat. Se oli jotenkin miehekäs ja mukava laulu, joka sopi minulle erittäin hyvin tällaisella hetkellä.

Olin juuri päässyt tämän ihastuttavan laulun yhdenteentoista säkeeseen, kun saavuin Laburnum Roadin kulmalle N. W. 8 ja näin edessäni poliisin. Ja nähdessäni tämän suuren, tumman kahmon edessäni haihtui laulu silmänräpäyksessä sisääni, sillä poliiseissa on jotakin, mikä huomattavasti kuolettaa laulunlahjaani, yksinpä näin iloisten päivällisten ja hyvän pelionnen jälkeenkin.

Tämä poliisi oli hyvin pitkä, hyvin leveä hartioiltaan ja hän seisoi paikallaan keinuen pehmeästi edestakaisin ja tuijottaen iäisyyteen, kuten poliisit tavallisesti tekevät, kun ei ole murhaajia eikä autoilijoita kiinniotettavana. Kun minä lähestyin häntä, kääntyi hän hitaasti ja katseli minua tuollaisella kesyllä mielenkiinnolla, jollaisella luonnontutkija tutkii kovakuoriaista, jonka ominaisuuksista hän on hieman epävarma. Näin, että hänellä oli hyvin terävät, siniset silmät, punainen tukka ja leuka, joka

oli kuin jalkapalloilijan jalkineen kärki, huomasin myös, että hän oli jotensakin nuori poliisi ollen ehkä minun ikäiseni.

Tapanani ei ole tavallisesti ryhtyä puheisin poliisien kanssa. Omatuntoni on lumivalkean puhdas, mutta silti poliisit kauhistuttavat minua jostakin salaperäisestä syystä. Minä en ole mikään suurivartaloinen mies ja voidakseni puhua tämän poliisin kanssa olisi minun täytynyt katsoa ylöspäin, kuten turisti tutkiessaan Eiffel-tornia. Tämä poliisi näytti cmituisen surumieliseltä, ja selvä velvollisuuteni veroamaksavana kansalaisena oli ilahduttaa häntä muutamalla hyvällä sanalla. Ei mikään maailmassa olisi saanut minua laulamaan hänelle, mutta saatoin kuitenkin tervehtiä häntä ohikulkiessani.

„Hyvää huomenta, viranomainen", sanoin muistaessani kuulleeni poliiseja puhuteltavan tällä tavalla.

„Hyvää huomenta", vastasi poliisi. Jos hän oli kiitollinen, ei hän sitä suinkaan näyttänyt ulospäin.

„Olen ollut juhlissa", jatkoin, en kerskuakseni, vaan selittääkseni läsnäoloani Laburnum Roadilla 4.20 eräänä kirkkaana kesäkuun aamuna.

„Vai niin", vastasi hän hajamielisenä.

Oli selvää, ettei tämä poliisi ollut kaikkein puheliaimpia.

„Well", jatkoin siitä huolimatta, „on hyvin turvallista tuntea, että te vahditte tätä Laburnum Roadia niin miellyttävästi . . .»

„Asutteko tämän tien varrella?" kysyi poliisi.

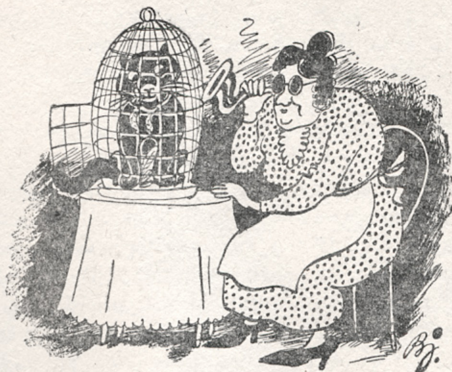
„En voi sitä kieltää", vastasin. „Kahdessakymmenessäyhdeksässä.

„Ah", mutisi poliisi. Silloin te kai tiedätte kuka asuu tuossa talossa?" Hän osoitti meitä vastapäätä oleva taloa tien toisella puolella.

„Ahaa, numero neljä?" kysyin minä. „Sehän on Mr. Alaric Thrallin koti. Haluatteko tulla esitetyksi hänelle?"

„Onko hän teidän ystäviänne?" kysyi poliisi.

„Ei hän ole ystäviäni — eikä luultavasti kenenkään muunkaan, ainakin mikäli minä tiedän."

— Miksei pikku tipu laula ollenkaan tänään?

„Vai niin", sanoi poliisi. „Olen tässä vain ihmetellyt, miksi ikkuna on auki, siinä kaikki."

Katsoin taloa uudelleen entistä tarkkaavammin ja huomasin todellakin yhden akkunan olevan auki.

„Teillä on todella haukan silmät", sanoin ihailevasti, „mutta eikö Mr. Thrallilla ole oikeus pitää akkunaansa auki koska häntä huvittaa?"

„Se on kyllä totta", myönsi poliisi. „Mutta tämä on vähän outo aika pitää akkunoita auki. Kun kuljin tästä ohitse noin kaksikymmentä minuuttia siten, oli tuo akkuna kiinni. Ja sehän on alakerran akkuna jossa ei ole makuuhuoneita."

Mietin ankarasti asiaa.

„Ehkäpä se on jokin oikku", esitin kesysti. „En luule, että Mr. Thrall on niitä, jotka paljon välittävät raittiista ilmasta — tämä on vallan ensi kerta, jolloin näen hänen akkunansa olevan auki. Hän asuu tuolla vallan yksinään ja palvelijat saapuvat sinne aamuisin . . ."

„Tehän näytte tietävän hyvin paljon hänen asioitaan", sanoi poliisi ja minusta tuntui kuin hänen siniset silmänsä olisivat nähneet lävitseni. „Minä luulin teidän sanoneen, ettei hän kuulu ystäviinne."

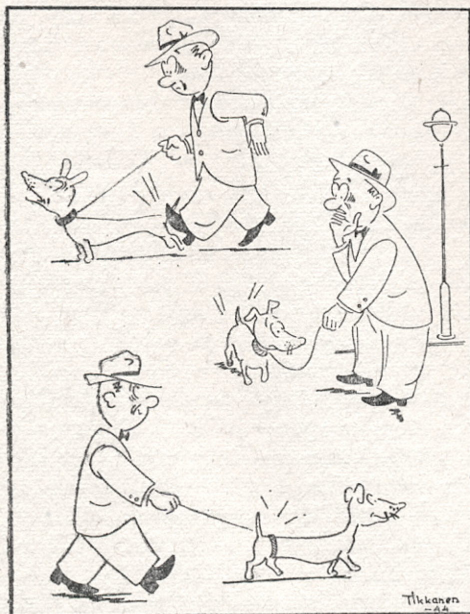
„Niin sanoinkin", myönsin lauhkeasti, „ja se on täysin totta. Mutta tunnen hänet kuitenkin, ainakin olen tavannut hänet.

Monet ihmiset ovat tavanneet hänet, mutta tuskinpa kukaan on hänen ystävänsä."

„Vai niin", mutisi poliisi ja tuijotti akkunaan aivan kuin olisi vihannut sitä. Yht'äkkiä hän jätti paikkansa ja marssi reippaasti tien toiselle puolelle.

Ja minä kuljin hänen perässään melkein yhtä reippaasti. Minun elämäni ei suinkaan ole liioilla seikkailuilla pilattu, eikä minulla ollut mitään kiirettä sänkyyn. Jos Mr. Thrallin avattu akkuna näytti omituiselta poliisista, ei se suinkaan näyttänyt minusta vähemmän omituiselta ja päätin pysytellä lain seurassa niin kauan kuin minut ajettaisiin pois. Elämä ei ole nykyaikana niin iloista, että kannattaisi päästä käsistään vähäistä huvitilaisuutta. Sitäpaitsi pitäähän jokaisella Sherlock Holmesilla olla Watsoninsa. Niinpä riensin poliisin jälkeen ja tapasin hänet, kun hän laski kätensä Mr. Thrallin sievälle rautaportille.

„Jos siellä on yksi varas", sanoin kunnioituksella, „voin pitää takkinne. Jos siellä on kaksi varasta, voin hakea apua. Jos siellä on useampia varkaita, voin viedä sanoman poliisiasemalle".

Mutta poliisi ei vastannut tähän sanaakaan, eikä katseellaankaan ilmaissut huomaavansa läsnäoloani.

Saavuttuaan akkunan luo hän kurkisti sisälle näkemättä pimeässä kuitenkaan mitään.

Senjälkeen hän heitti pitkät koipensa akkunanlaudan yli ja hyppäsi sisälle. Hän ei sanonut minulle sanaakaan, mutta siitä huolimatta tein samoinkuin hänkin ja kohta seisoin huoneessa. Se oli Mr. Thrallin työhuone, joka oli mielestäni mauttomasti kalustettu. Siinä oli punaiset seinäpaperit, jotka koskivat silmiä, punainen leposohva, joka oli väsyttävä katsella ja neljä taulua, jollaisia teurastajat tavallisesti lahjoittavat jouluna tuottavimmille asiakkailleen.

Poliisi seisoi kirjoituspöydän luona selin minuun, mutta kuultuaan tuloni hän kääntyi ympäri ja komensi:

„Pysykää siinä missä olette! Älkää koskeko mihinkään!"

Silloin minä ensi kerran elämässäni olin tottelematon poliisille, sillä minä en pysynyt siinä missä olin. Jos olisin, en olisi nähnyt mitä näin kirjoituspöydän vieressä.

Siinä makasi vanhempi, harmaatukkainen mieshenkilö, puettuna pyjamakseen ja yöpukuun. Hän makasi selällään ja pää vääntyneenä toiselle puolelle luonnottomalla tavalla. Hänen kasvonsa olivat kääntyneet kattoon päin, ja se ei suinkaan ollut mikään miellyttävä näky näin kauniina kesäkuun aamuna. Ilkeys ja julmuus olivat mitä selvimmin piirtäneet merkkinsä hänen kasvoihinsa. Tämä oli ollut mies, jota ei kukaan ollut rakastanut, joka ei itse ketään rakastanut.

Poliisi kääntyi minuun päin ja kysyi:

„Teidän Mr. Thrall, vai kuinka?"

„Niin kyllä — mutta —?"

„Murskattu niska", sanoi poliisi. „Joku murskasi sen, ei kovin kauan aikaa sitten."

„Silloin tuo joku", sanoin minä, „on tehnyt maailmalle hyvän työn. On paljon ihmisiä, jotka eivät suinkaan itke kuullessaan tästä."

„Vai niin, ajateletteko te niin?"

„Tuo tuossa", sanoin osoittaen kuollutta,

„oli hyvin paha mies. Hän oli rahanlainaaja ammatiltaan, mutta todellisuudessa hän oli kauhea kiristäjä. Olen varma siitä, että ainakin viisikymmentä ihmistä olisi mielellään murskannut hänen niskansa."

„Well, joku niistä on nyt sen tehnytkin", sanoi poliisi katsoen minuun jälleen hyvin pitkään. „Te näytätte todellakin tietävän hyvin paljon hänestä."

„Aivan niin", sanoin. „Tunsin erään nuoren miehen, jolla oli asioita tämän kauhean miehen kanssa. Hänellä oli suuri pelivelka, ja maksaakseen sen hänen täytyi lainata Mr. Thrallilta. Hän sai lainan, mutta sai myös oppia läksynsä. Vaikka hän oli jo maksanut takaisin kaksi kertaa niin paljon kuin hän oli ottanut, oli hänellä edelleenkin vain paljon velkaa. Hän tuli Mr. Thrallin luo ja pyysi aikaa, mutta hän sanoi tarvitsevansa rahat heti ja vihjaili, etteikö hän voisi lainata liikkeensä kassasta — ja maksaa takaisin jälkeenpäin. Ymmärrättehän tarkoituksen?"

„Kehoitti kavallukseen", mutisi poliisi ja katsoi tiukkaan kuollutta.

„Ettekö luule, että meidän pitäisi tässä ottaa jonkinlaisia askeleita?" ehdotin. „Eiköhän pitäisi kutsua lääkäri."

„Missä on puhelin?"

„Hallissa", vastasin.

„Pysykää te siinä missä olette", määräsi poliisi mennessään ulos.

Hyvin paljon ikäviä asioita tuli päivänvaloon Mr. Thrallin kuoleman yhteydessä, mutta hänen kuolemansa aiheuttajaa ei löydetty, eikä liioin pienintäkään johtolankaa, mikä olisi johtanut tuloksiin. Asia raukesi lopulta siihen.

Noin kolme viikkoa tämän tapahtuman jälkeen minä sain päivälliskutsun Mrs. Wymondhamin luo, joka asuu Hyde Park Placessä. Suostuin tähän kutsuun ilolla, sillä Mrs. Wymondham on myöskin serkkuni ja kaikkein taitavimpia päivällisten järjestelijöitä mitä tunnen. Riensin sinne innokkain jaloin ja serkkuni Jane otti minut iloisesti vastaan.

„Pelkään, että tänään tulee olemaan ikävää", sanoi hän, „ kun tänne tulee tänä iltana etupäässä poliittista väkeä. Täällä on eräs uusi vieras, Mrs. Clinton-Duke. Sinähän et tunne häntä?"

„En tunne", vastasin.

„Hänestä sinä varmastikin tulet pitämään", sanoi serkkuni, Jane. „Hän on erikoisen miellyttävä nainen. Joku aika sitten hänellä oli hyvin paljon ikävyyksiä — rahan vuoksi — ja hän oli maailman onnettomin olento. Mutta hänen poikansa — hän on myöskin täällä — tuli kotiin Amerikasta, ja kaikki on taas hyvin. Tulehan nyt mukaani."

Sen jälkeen serkkuni johdatti minut erään valkohapsisen rouvan luokse, jonka kasvoissa oli selviä merkkejä niistä onnettomuuksista, joista serkkuni oli puhunut. Mutta nyt hän oli onnellisen näköinen ja kääntyi erään nuoren miehen puoleen, joka seisoi hänen takanaan ja pyysi tätä tulemaan esille.

Mr. Clinton-Duke astui esille ja ojensi kätensä, jolloin menin sanattomaksi hämmästyksestä. Tällä nuorella miehellähän oli kirkkaan siniset silmät, punainen tukka ja huomattava leuka. Sitten hän johdatti minut syrjemmälle, kauemmaksi naisista ja sanoi:

„Pyydän teitä olemaan vaiti sen tapauksen johdosta. Äitini ei ollenkaan tiedä, että minäkin olen sekaantunut tapahtumaan — minulla oli toinen nimi — enkä halua, että hän koskaan tulisi sitä tietämään."

„Hyvä on", sanoin minä, „mutta..." Työnsin käteni taskuuni ja vedin sieltä esille kiiltävän napin, jonka tarjosin seuralaiselleni.

„Luulenpa, että se kuuluu teille."

Clinton-Duken kasvot kalpenivat ja jäykistyivät liikkumattomiksi. Pitkään aikaan hän ei sanonut sanaakaan, tuijotti vain kiiltävään, hopeiseen nappiin — jollaisia poliisit käyttävät virkapuvuissaan.

„Mistä te tämän löysitte?" kysyi hän hiljaa.

„Lattialta, hänen kätensä alta", vastasin, „sillä aikaa, kun te olitte soittamassa hallissa. Minä pidin sen, kun en voinut ymmärtää kuinka te olitte sen kadottanut. Mutta nyt luulen, että tiedän."

„Vai niin?" sanoi hän. „Te siis luulette, että minä tarkoituksella murhasin hänet."

„Aivan niin."

„Asia ei nyt kuitenkaan ole vallan sillä tavalla. Thrall oli pitemmän aikaa kiristänyt äitiäni... saatuaan haltuunsa joitakin kirjeitä. Mutta äitini ei kertonut minulle, että hän oli ottanut häneltä viimeisen sentin, ja vaati lisää. Äitini tuli sairaaksi huolista, jolloin minä jätin toimeni New Yorkissa ja tulin kotiin. Menin tapaamaan Thrallia, mutta hän vain nauroi minulle vasten kasvoja. Sitten liityin poliiseihin, kun minulla ei ollut rahaa ja täytyi jotakin tehdä, kunnes saisin paremman toimen. Sinä aamuna tuli Thrall kotiin tuntia ennen kuin te ilmaannuitte paikalle. Hän ei huomanut minua ja minä annoin hänen mennä sisälle. Ajattelin, että olisi hyvä tilaisuus antaa hänelle selkään, mutta tarkoitukseni ei ollut suinkaan satuttaa häntä. Olin kuitenkin iskenyt liian lujaa, jolloin hänen niskansa murskaantui. Sitten otin kirjeet ja menin vartiopaikalleni . . . Minun äitini luulee, että hän katui ja lähetti minulle kirjeet ennen kuolemaansa."

„Oletteko nytkin poliisina?" kysyin.

„En ole", vastasi Clinton-Duke. „Minä sain paremman toimen viikko sitten. Mitä te nyt aiotte tehdä?"

„Muistattehan, kun kerroin teille eräästä nuoresta miehestä, joka oli lainannut rahaa Thrallilta?"

„Ah!" huudahti Clinton-Duke. Muistan kyllä."

„Jos Thrall ei olisi kuollut silloin", sanoin, olisin minä tehnyt — mitä hän ehdotti — varastanut toimipaikastani maksaakseni hänelle..."

— Minun mielestäni sinä maalaat kovin tummilla väreillä!
— Mutta nehän ovatkin kotoisin mustasta pörssistä!

Elintarvikkeiden salakuljetuksen aikana.

— Ei mitään syytä epäillä, herra konstaapeli, kaikki on luonnollista.

Kolme sievää neitosta (seinällä olevat, nimittäin).

— Onko teillä ruokahalua nyt?
— Ei.
— Hm, se on huono merkki.
— Miksi niin? Söinhän vahvanpuoleisen aamiaisen lähtiessäni, niin että sehän on mahdotonta vaatia, että nyt heti olisi nälkä jälleen.

SUURI TAIKURI ABU ELL COLI IBN HADSCHI ESITTÄYTYY

Kirj. SCHEIK of CARAVAN

»Olemme jo 6 tunnin kuluttua el Magassa, jos jatkamme tätä vauhtia», kiroili Abu Ell Coli Hadschi hänelle tavalliseen, melko latriin tyyliin. Huomasin kyllä heti vihjeen liian nopeasta vauhdista, mutta en ihmetellyt sitä ollenkaan, sillä ratsukameeli, jonka olimme onnistuneet saamaan Abu Ell Hadschille oli melko kehno. Se keinui huimaavissa kaarissa sinne tänne aivankuin jitterbugia tanssiva jenkkapjatti. »Oi, Abu Ell Isthakri (huonon vauhdin isä), sinun vihjailusi ovat sangen läpinäkyviä, mutta hyvän ystävyyden ja sinun takapuolesi takia minä annan määräyksen pitää El Asrin, polvistumisen ajan, tunnin kuluttua.» Ystäväni Abu Ell Coli Ibn Hadschi yritti lävistää minun aivoni vihaisella katseellaan, ja jos katse voisi tappaa, niin olisin nyt aivan varmasti kuollut mies. Minä satuin katsomaan juuri silloin muualle, joten säästyin sillä kertaa tuholta.

Abu Ell Hadschi yritti silloin hypätä satulasta maahan, mutta kompastui satulavyöhön ja putosi suinpäin alla olevaan kamelinlantakasaan, jolloin hänen liian suuri turbaaninsa vajosi kaulaan asti. Abu raukka luuli tulleensa sokeaksi ja rupesi huutamaan korvia vihlovasti. Me toiset, nimittäin minä ja ratsupalvelijani kiemurtelimme naurun puuskassa. Mutta kiemurtelumme ei kestänyt kauan, sillä kuulimme takaapäin äänen (möräkän ja hirveän) »Bi l'cuogail» (kädet ylös), ja kun käännyimme ympäri, huomasimme kuusi kivääринpiippua meihin suunattuna ja niiden takana yhtä monta beniarabia. En voi vieläkään käsittää kuinka he pääsivät huomaamattamme niin lähelle. Meillä on ollut muuta mahdollisuutta kuin nostaa kätemme pystyyn ja katsella kuinka beni-arabit ryöstivät omaisuutemme, sitoivat narut kameleittemme kaulaan ja kiittivät Allahia hyvästä saaliistaan.

Lähtiessään eräs arabeista katkaisi vielä ratsupalvelijani kaulan. Tämän ruumis kaatui maahan, mutta pää jäi ilmaan, aukoili hetken aikaa suutaan ja vaikeroi kumealla, haudantakaisella äänellä »Il'Allah Allah jehar el kelb» (Allah tuhotkoon tuon koiran), minkä jälkeen se huokasi kuuluvasti ja painui sitten hitaasti maahan. Arabit katsoivat kauhulla näytelmää

ja karauttivat (meidän näkökulmastamme katsottuna) sangen nopeasti tiehensä.

Tanssin LambethWalkin, rumban ja jitterbugin sekoitusta pelkästä ilosta ja olin saada 99 % halvauksen, kun huomasin että palvelijani seisoi vierelläni aivan ilmielävänä.

Kysyin Abu Ell Hadschilta kuinka kaikki oli tapahtunut. Pieni mies hymyili vain salaperäisesti ja koputti otsaansa, purskahti sitten nauruun ja hohotti »lógal ahn kuinka ne menivätkään, aivan kuin apinat joiden häntien alle on sidottu palava dynamiittipötkö.»

Päätimme ratsastaa heti eteenpäin, mutta huomasimme suureksi huviksemme, ettei Abu Ell Hadschi osannut itse kävellä eikä kiivetä satulaan. Huono kameli oli tehnyt Abu-raukan melkein rammaksi. Nostimme hänet kuitenkin kamelin selkään ja suuntasimme jälleen kulkumme el Magaa kohti.

Noin puolen tunnin päässä kaupungista huomasimme takanamme pienen pölypilven, joka suureni nopeasti.

Kauhuksemme huomasimme, että samat beni-arabit ajoivat meitä takaa, noin sadan metrin päässä he kuitenkin äkkiä pysähtyivät, kohottivat kätensä ja karauttivat tiehensä huutaen koko ajan Allahia avukseen.

Olin pudota satulasta hämmästyksestä. Vilkaisin ylös ja silloin minä putosin todella satulasta, sillä palvelijani leijaili kameleineen noin 10 metrin korkeudessa. Sitten minua rupesi naurattamaan, sillä arabit luulivat varmasti, että palvelijani henki oli tullut suojelemaan meitä. Hiukan myöhemmin ratsasti 3 pölyistä, väsynyttä ja rampaa, mutta onnellista erämaan kulkijaa el Magan pienestä portista sisään.

»No, mitä pidät el Magasta», kysyi ystäväni Abu Ell Hadschi. En vastannut hänelle, mutta minä kysyin hänen ammattiaan ja sain narisevalla äänellä annetun vastauksen: Olen suuri taikuri Abu Ell Coli Ibn Hadschi, siviiliammatiltani pölynimuriagentti, mutta . . .

Mutta?

Kun en minä pääse kävelemään . . . se kirottu kameli . . .

????????

Niin nykyään, tästä lähtien minä olen kamelinteurastaja.

— Kylläpä täällä on tukahduttavan lämmin. Eikö neiti yhtään hikoile?

— No, kyllä välistä.

— Niinkö — niin minäkin.

Vanha mies nuorukaiselle joka on ensimmäistä kertaa yöpäivystäjänä:

— Ja sitten jos huomaat, että yöllä alkaa ilma käydä raittiimmaksi, on parasta että viipymättä koitat tuon Härkösen valtimoa. Katsos se on varmaan silloin sairastunut.

— Sotakorvaukset suoritettava, sanoi Kantanen kantaessaan vaimolleen uutta hattua riidan jälkeen.

Rakas Osku — sinulla on taas reikä takapuolessasi.

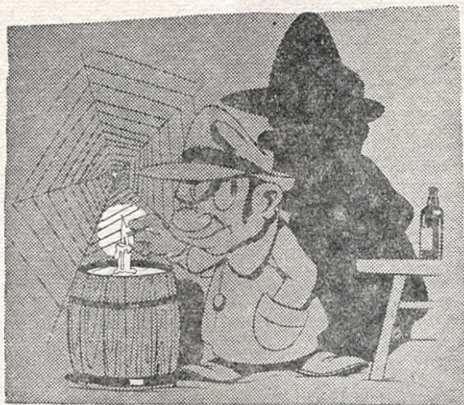
— Näetkö nyt, kuinka kiltisti isi otti se jalkaan.

— Näin ei ollut tarkoitus, kun ilmoitimme, että vieraat tunsisivat olevansa kuin kotonaan!

Hajamielisyyden huippu. — Mitäs peeveliä minun pitikään nyt tehdä? ?

HOMEHTUNEEN TALON ARVOITUS

LYHYT FILMIKÄSIKIRJOITUS

Kirj. MC ANDY

Kuvitt. A. LINDEBERG

Oli yö. Satoi. Tuuli.

Haaaaaaaa.

Yxit. etsivä Arckhibal Silakka ryömi tietä pitkin (tai oikeammin ui jokea myöten, sillä sellaisexi oli tie muuttunut) kohti pelastusta, s. o. lähintä taloa.

Arckhibal Silakka kuuli epäilyttävää narinaa.

Huuuuuuuu.

Ja huomasi sen lähtevän aukijääneestä mucawuuslaitoxen ovesta.

Ahaaaaaaaa.

Arckhibal Silakka veti narinasta varman johtopäätöxen: siellä on ihminen. Yxit.etsivämme kiukku oli vilpitön, kun hän huomasi, että hieno johtopäätös oli mennyt hukkaan, sillä narinan aiheuttaja olikin ovi itse ja tuuli.

Äääääääh.

Arckhibal Silakka jatkoi matkaansa. Otti noin 3 kpl. askeleita ja törmäsi seinään.

Wihdoinkin.

Yxit.etsivämme kaivoi tulitickutoosaan taskustaan ja sytytti viimeistä edellisen tulitikun, löysi oven ja kompuroi sisään.

Arckhibal Silakka sytytti viimeisen tulitickunsa ja peitti huoneen nopealla kotkansilmäyxellään.

Lattialla oli kaappi, oikealla nojatuoli ja keskellä pöytä. Takana oli tynnyri ja sen päällä kynttilä.

Arckhibal Silakka ryntäsi kynttilän luo ja sytytti sen.

Eteisestä kuului kolinaa.

Huuuuuuuu.

Silakka sammutti kynttilän ja hyppäsi valtavaan kaappiin. Sisään astui 2 kpl. naamioituja miehiä. Toisella oli sähkölamppu ja toisella konekivääri.

Miehet penkoivat huonetta ja lähestyivät kaappia.

Eteisestä kuului kolinaa.

Naamioidut hyppäsivät valtavan nojatuolin taakse.

Sisään astui 3 kpl. naamioituja miehiä. Yhdellä oli taskulamppu, toisella konekivääri ja kolmannella silitysrauta. Hekin rupesivat penkomaan huonetta ja löysivätkin tynnyristä pölynimurin.

Ensixi tulleet naamioidut joutuivat punaisen raivon ja vihreän kateuden valtaan huomattuaan, että toisexi tulleet olivat löytäneet pölynimurin, päästivät kaamean intiaanikiljunnan sekä syöksyivät, konekiväärien rätistessä taskulamppujen muodostamaan ramppivaloon.

Huuuuuuuu.

Se oli kaamea taistelu. Ensimmäiset koettivat häikäistä toisiaan taskulampuilla, toiset ampuivat toisiaan konekivääreillä. Ja kolmas huitoi silitysraudalla ympäriinsä.

— — — —

Kun taistelu taukosi, olivat kaikki

kuolleet paitsi (tietysti) Arckhibal Silakka, sillä eiväthän romaanien päähenkilöt koskaan kuole.

Yxit.etsivämme mateli ulos kaapista ja arvioi hautausurakoitsijoiden palkkion.

Arckhibal Silakka veti pölynimurista tuohikontin ja lensi istualleen havaittuaan, että se sisälsi SAKARIINIA.

Myöhemmin selvisi, että Arckhibal Silakka oli löytänyt mustanpörssin butiickivaraston, mutta sitähän ei sankarimme voinut silloin tietää.

Yxit.etsivämme kiroili, kontin selkäänsä, nosti hattua raadoille, aukaisi oven, otti kurssin poliisiasemalle sekä potkaisi narisevan, ovipielissä roikkuvan, ovea jäljittelevän lautamöhkäleen kiinni.

————

— Mitä tekisit, jos voittaisit päävoiton, Uuno?

— Antaisin siitä sinulle puolet, rakas ystävä.

— Ihanko totta?

— Totta kai! Sinä olet auttanut minua niin paljon, että voit nimittää minua roistoksi, ellen sitä tekisi.

— Eläköön! Sinä olet tosiaankin voittanut 300,000 mk!

— No niin, sanottu mikä sanottu! Saat ruveta tästä päivästä alkaen sanomaan minua roistoksi.

———

Sota-ajan vaikeudet.

Junassa tuli äkkiarvaamatta henkilöllisyyspapereiden tarkastus. Tarkastaja pysähtyi nuoren ja nätin neiti Miettisen eteen.

— Henkilöllisyystodistus, olkaa hyvä!

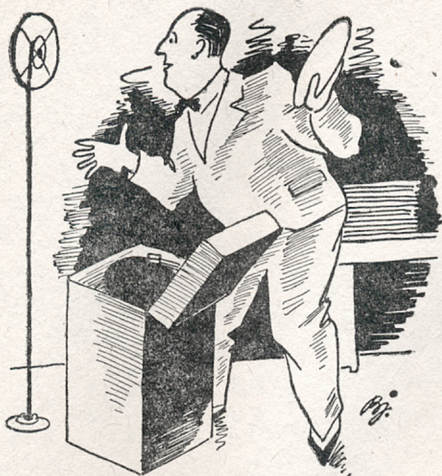
— Ei, ei minulla ole sellaista mukanani.

— Mutta miten te sitten voitte todistaa henkilöllisyytenne?

Neiti Miettinen vastasi punastellen:

— Niin, mi-nulla on kyllä syntymämerkki oikeassa pohkeessa.

RADIOPALSTA

— Kolmen minuutin kuluttua alkaa äänilevykonserttimme — soitamme väliajalla äänilevyjä.

— Arvoisat kuulijani! Sattuneesta syystä jää kuuluttajan toivomuslevy tällä kertaa esittämättä.

Niin, arvoisat kuulijani, olemme saapuneet haastattelemaan professori Dynamiittia hänen uuden räjähdysainekeksintönsä johdosta. Jo täällä eteisessä voimme päätellä, että tämä uusi keksintö lienee onnistunut yli odotusten. . .

Hiukan päihtynyt »ikuinen reportteri» asuntoonsa tunkeutuneelle murtovarkaalle: — Eikö herra olisi ystävällinen ja sanoisi pari sanaa kuuntelijoille työmarkkinoilta.

HALUATTEKO RYHTYÄ TANSSIMAAN JITTERBUGIA?

Ilmaisia neuvoja asiasta kiinnostuneille.

Kirj. E. M. O.

Kuvittanut E. SALMI

Jitterbugia voi ryhtyä harrastamaan monesta syystä. Tavallisimpia syitä, miksi henkilö heittäytyy jitterbugistiksi lienevät ne, ettei henkilö muuten saa itselleen tarpeeksi tilaa tanssilattialla tai, että hän on liian vaatimattoman näköinen tullakseen muuten huomioiduksi.

Kun nuorukainen ryhtyy harrastamaan jitterbugia, hänen on tärkeintä valita ensin itselleen sopiva daami partneriksi. Sopivalla daamilla tarkoitetaan sellaista, jolla on mahdollisimman hyvä lyödä toisia tanssijoita. Lisäksi täytyy hänellä olla nilkkasukat ja alkoholistin veltot silmäluomet. Jitterbugiin sopivia daameja on toistaiseksi ikävä kyllä hyvin vähän liikkeellä, mutta toiveita on, että loputkin vapautetaan piakkoin.

Jitterbugia harrastavan kavaljeerin on hankittava itselleen mahdollisimman nälkiintynyt ulkomuoto ja pussit silmien ympärille. Tukka on rasvattava vähintään kolmasti päivässä ja se on pidettävä ainakin niin pitkänä, että se valahtaa asianomaisen ja ehkä jonkun muunkin silmille, kun asianomainen tai ehkäpä joku muu sanoo terävästi sanan »kukko». On osattava hymyillä väsyneesti kuin Marie-Louise Fock erinimisessä elokuvassaan sekä pukeuduttava takkiin, joka eroaa manttelista vain siinä, että se on vähän pitempi.

Daamin on muistettava, että kaikkea naisellisuutta on ehdottomasti vältettävä. Muuten saavat läsnäolijat kenties vaikutelman, että daami ei ehkä olekaan tämän vuosikymmenen lapsia. Suureksi ansioksi daamille on laskettava, jos hän pystyy haisemaan hielle vielä enemmän kuin kavaljeeri (tässä hän voi käyttää apunaan »Tip-Tip»-hienhajuista hajuvettä) ja jos hänen onnistuu aikaansaada lässähtäviä ääniä ja näyttää ihastuneelta, kun kavaljeeri käyttää häntä lattian buunaukseen tai kärpäsläppänä. Daamin ei tarvitse suinkaan välttämättä olla kaunis herättääkseen huomiota. Suotavaa kuitenkin on, että hänellä olisivat silmät samalla puolella päätä kuin nenä.

Mutta ei kaikki tämäkään vielä riitä. On osattava käyttäytyä joka tilanteessa niin, että kaikki huomaavat, mistä on kysymys.

Esim. jos sattuu jossakin äkkiä kuulemaan himokasta musiikkia, on osattava pyöräyttää silmiään 2 ¾ kierrosta ympäri, sysättävä oikea olkapää vinosti vasemmalle yläviistoon samanaikaisesti kuin lantiota väännetään vastakkaiseen suuntaan ja isketään nyrkeillä musiikin tahdissa

vuoroin oikeaan, vuoroin vasempaan polveen. On lisäksi erittäin vakuuttavaa, jos silloin tällöin sanoo musiikin tahdissa. »Daa-ti-diita-dump-pa-tam.»

Jitterbugin periaatteena on pysytellä mahdollisimman paljon ilmassa ja mahdollisimman työläästi. Enimmäkseen parit tanssivat erillään, mutta jos kavaljeeri ja daami sattuvat vastakkain, yrittää kavaljeeri tavallisesti heittää daamin puolinelsonilla tai lonkkaheitolla lattiaan. Tässä vaiheessa tulevat kaikki vapaapainin ja jiujitsun otteet kysymykseen. Jos toisen tanssijan pari sattuu kohdalle, potkaistaan häntä vatsaan tai kampataan nurin niin, että vähintään nenä murtuu. Sellaisia tanssijoita, jotka eivät tanssi jitterbugia ei tarvitse välttämättä potkaista vatsaan. Daameja esim. voi tallata kantäpäälle polvitaipeesta alkaen niin, ettei tämän tarvitse sukkiaan riisuessaan ottaa ensin jalkineita pois.

Jitterbug on ennen kaikkea nykyaikainen tanssi, joka tekee sodan tarpeettomaksi. Jitterbug nim. suorittaa paljon kivuttomammin liika-asutuksen poistamisen ja heikompien yksilöiden likvidoimisen.

»Daa-ti-dii-ta-hump-pa-tam.»

Tarjoilijatar: — Herra ottaa siis pihvin. Entä haluaako herra jotakin pihvin kera?

Kantavieras: — Kirveen!

— Tuliko kaksoset?

— Kyllä.

— Kenelle?

— Kaarlelaisille.

— Molemmatko?

Masa: — Olipa hyvä, että tapasin sinut, Eka. Voitko lainata minulle satasen pariksi viikoksi? Voisin kyllä saada Lasseltakin lainaksi, mutta se vietävä haluaa kaksi kymppiä korkona.

Eka: — Tässä sinulla on kaksikymppinen että voit maksaa koron, satamarkkasen saat sitten Lasselta.

— Joo, mulla oli niin hauskaa eilen illalla, etten nyt voi muistaa siitä yhtään mitään!

Sukellusveneharjoituksissa.

Sukellusvene on saanut uutta miehistöä ja on sen jälkeen ensimmäistä kertaa vesillä. Kapteeni komentaa:

— Kaikki sukellusvalmiiksi!

Silloin kuuluu surkea ääni:

— Herra kapteeni! Alokas Matikka ei osaa uida.

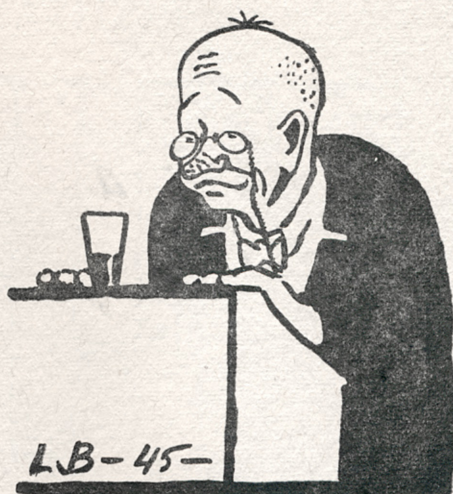
— Tarjoilija, keitossa on hius, ja se on pahinta mitä tiedän!

— Hyvä herra, onhan pahempaakin olemassa. Kuten esimerkiksi keittoa hiuksissa...

Masa: — Ajatella, kuinka ihmisestä voi erehtyä. Tässä minä menen lainaamaan Jaskalle viisi kymppiä...

Eka: — ... eikä hän sen koommin ole näyttäytynyt, vai?

Masa: — Päinvastoin. Hän tuli täsmällisesti maksamaan takaisin jokikisen pennin...

Professori oli luentonsa aiheeksi valinnut valheen ongelman.

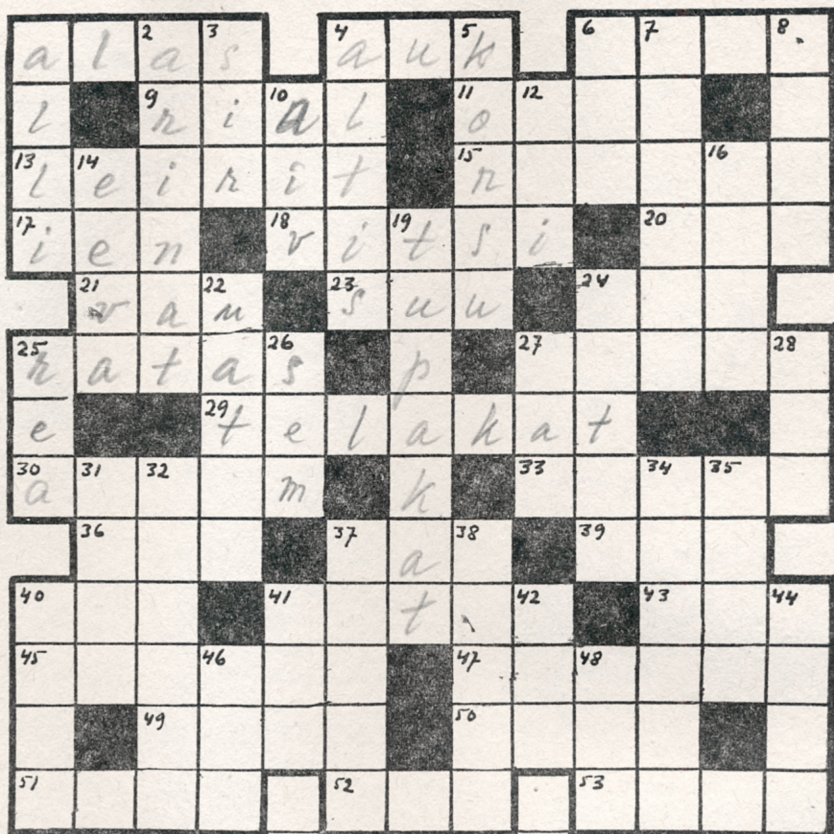
— Ennenkuin aloitan luentoni, haluaisin mielelläni tietää, kuinka moni teistä on lukenut kirjani »Valheen probleemi». Kaikki — tietenkin — viittasivat.

— Hyvä, professori sanoi, en olisi voinut saada luennolleni parempaa lähtökohtaa. Kirja ei nimittäin ole vielä ilmestynyt!

Neekerikokki: — Ei kelpaa, hänet on ensin vietävä parturiin. Kuningas raivostuu, jos liemessä on hiuksia.

RISTISANA N:o 37

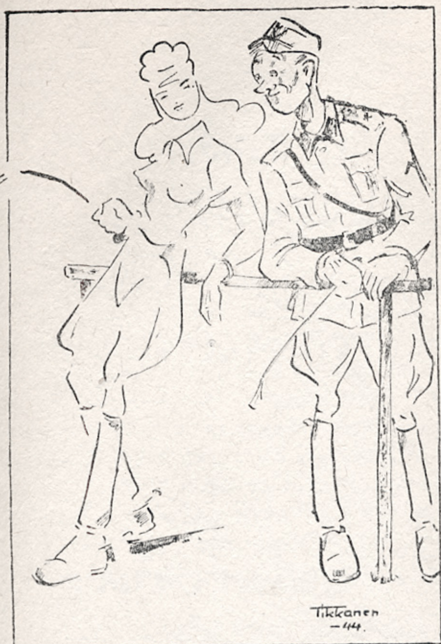

Vaakasuoraan:

1. Huudetaan joskus puhujallekin
4. Armeijassa
6. Puolivälissä lokakuuta
9. Persialainen raha
11. Haarautuma
13. Retkeilyn harrastajille tuttuja
15. Kuuluu kalterin taakse
17. Suussa
18. Tämänkin lehden »pääelinkeino»
20. Vain nainen
21. Hollantilainen
23. Aukko sekin
24. Allamme
25. Hampaallinen
27. Voi olla joskus tuijottavakin
29. Laivojen »synnyinpaikkoja»
30. 20 kpl.
40. — harvoin
41. On kellossakin
43. Pilkkaa
45. Liukkaita ja helposti sulavia
47. Kulkuneuvoja
49. Kuuluu lentokoneeseen
50. Ennen vuotta
51. Pohjalla
52. Pakinoitsija
53. Lyönti

Pystysuoraan:

1. Lintu ja nainen
2. Uuneissa
3. Engl. herra
4. Herkkä
5. — lukemisto
6. — valta
7. Tukevat murtumakohtia
8. Lemmen sellainen
10. Rehua
12. Tuholainen
14. Ensimmäinen hameellinen
16. Uusiintunut
19. Muuttuvat vähitellen kessuiksi
22. Sukulaisia

— Mikä on suurin valhe, jona eläessänne olette lausunut?

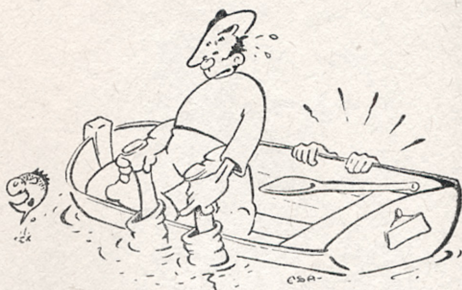
— Hyvä neiti, en valehtele koskaan!

— Niin, se taitaakin olla suurin.

---

24 Jalkojen poljettavia
25. Elokuvateatteri Helsingissä
26. Raamatunhenkilö
27. Huudahdus
28. Kuuluu kukkaan
31. Naisen nimi y. m.
32. Ruokaa
34. Yhtymäkohta
35. Nähdään peilistäkin
37. Päällämme
38. Kappaleita
40. Lankesi Joonaallekin
41. Itäm. arvonimi
42. — Marino
44. Suuri kartano
06. Hollantilainen arvonimi
48. Virkistää

Ratkaisu siv. 54.

— Lujassahan se kaveri siellä tuntuu olevankin!

Muttonen on matkoilla ollessaan poikennut hotelliin etsimään yösijaa itselleen ja joutuu tavanmukaiseen »ristikuulusteluun».

— Nimi?

— Muttonen.

— Puttonen?

— Muttonen — M:n kanssa.

— Jaha.

Ja vahtimestari kirjoitti vierasluetteloon: Puttonen vaimoineen.

Ai, anteeksi!

NUORENNUS-PULVERI

Kirj. VELI MARTINO

Kuvittanut THOR FREDRIC

Tässä takavuosina puhuttiin ja kirjoitettiin paljon nuorennusmenetelmistä ja ihmisen iän pidentämisestä. Nykyäänhän niistä ei paljonkaan välitetä. Nykyinen muoti kun koettaa päinvastoin saada ihmisen iän niin lyhyeksi kuin suinkin.

Siihen aikaan, josta tässä on kysymys, koetti yksi ja toinen viisas lääkäri ja professori siellä sun täällä kehitellä omia menetelmiään ja lyödä niistä mynttiä ja mainetta. Eräät käyttivät kilpirauhaseritteitä, toiset joitakin muita lääketieteellisiä noidankonsteja, joista ei tavallinen ihminen ymmärrä enempää kuin sika hopealusikasta, tuskin edes sentään vertaa, mutta oli sentään meilläkin miehiä, jotka uskalsivat yrittää tälläkin alalla, vaikka eivät olleetkaan laillistettuja lääkäreitä. Niin kuin nyt setä Totinenkin.

Oikeastaan en tiedä, onko hän saanut sukunimensä syntymästä vai johtuuko se ehkä hänen suuresta ja tunnetusta totuudenrakkaudestaan tai kenties hänen mieltymyksestään totinimiseen virvoitusjuomaan. Ehkä molemmista.

Hän itse on tämän tarinan kertonut, eikä kenelläkään siis ole syytä epäillä sitä liioitelluksi. Jos joku kuuluisista nuorennusprofessoreista olisi ollut kuulemassa, olisi hän varmaan tullut vihreäksi kateudesta, sillä setä Totinen jutteli seuraavaan tapaan:

— Joo, keksinhän minäkin kerran nuorennuspulverin. Käytin siihen sammakon aivoja, kalanmaksaa, siankilpirauhasta ja eräitä muita aineita, joita en halua mainita. Eikä siinä tarvittu monimutkaisia leikkauksia eikä muita röntgentutkimuksia. Pulveri vaikutti heti. Annoin sitä varovasti koe-eläimenä käyttämälleni ikälopulle kissalle, enkä seuraavana yönä saanut nukutuksi sen serenaadilta, jossa selvästi soi nuoruuden kiihko ja kiima. Vahingossa sitä kerran tipahti erääseen kiinalaiseen antiikkimaljakkoon ja seuraavana päivänä ei yksikään muinaiesineiden tuntija olisi millään suostunut uskomaan sitä yli neljäntuhannen vuoden vanhaksi. Eräät ystäväni väittivät sitä samana vuonna Kyyrölässä valmistetuksi.

Siinä kokeillessani sattui minulle

tietysti muitakin vahinkoja, mutta oli siitä jo kokeiluasteella suoranaista hyötyäkin. Niinpä kerran koetin sen tehoa eukkoni loppuunkuluneeseen turkkiin ja — uskotte tai ette — parin päivän kuluttua siihen kasvoi uusi karva.

Tietysti tuo erinomainen pulveri tuli tunnetuksi muuallakin kuin lähimmässä tuttavapiirissäni, mutta varovaisena miehenä en antanut milligrammaakaan sitä pois käsistäni. Enhän vielä tuntenut itsekään sen kaikkia ominaisuuksia. Vaikeimmissa tapauksissa annoin itse jonkin gramman murto-osan vanhuudenheikkouteen kuolemaisillaan oleville, ja he paranivat kaikki. Eräskin satavuotias mummo annokseni saatuaan otti ja rakastui parinkymmenen vuoden vanhaan nuorukaiseen ja meni naimisiin.

— Onko sinulla vielä sitä ihmepulveria? kysyi joku iäkäs kuuntelija.

— Ei. En ole enää uskaltanut valmistaa sitä. Kerran minut nimittäin kutsuttiin erään kuolemaisillaan olevan ikälopun miehen luo ja hätäpäissäni annoin hänelle liian suuren annoksen...

— Kuoliko hän?

— Kuoliko? Se on liian kauheata kerrottavaksi... Ensin hän alkoi nuorentua aivan silmissä. Kaljuun kasvoivat hiukset, parta tummeni, rypyt silenivät ja suonet alkoivat sykkiä voimakkaasti. Kaikki näytti aivan niin kuin pitikin, mutta sitten...

Setä Totinen pyyhki kiiltävältä kaljultaan.

— Sitten hän alkoi kutistua. Nuorentuminen jatkui, ja ensin hän muuttui tavallisen pojanklopin kokoiseksi, sitten sylilapseksi ja pikkuvauvaksi... Se oli kauheaa katsoa!

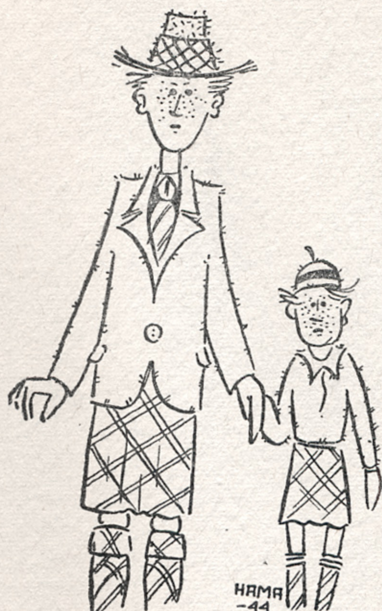
— Ja lopuksi?

— Niin, lopulta hän pyysi tuttia ja seuraavan asteen aikana hän haihtui olemattomiin...

— Miksi et ole käyttänyt sitä itse, sinähän alat olla jo niin vanha, kysäisi joku nuoremmista viattomasti.

— Vai vanha! Tiedä huutia, poika, julmistui setä Totinen, mutta jatkoi:

— Olen kuitenkin ajatellut valmistaa sitä pienen erän ja käyttää — tietenkin laimennettuna — ravintoloiden kalaruokiin. Se varmasti parantaisi makua.

— Isä, kuule, miksei me osteta koskaan mitään?

— Se on sillä tavalla, poikaseni, että ennen joulua ei kannata ostaa mitään, katsos, kun se joulupukkisetä... Niin, ja joulun jälkeen luonnollisestikaan ei tarvitse ostaa enää mitään, sillä se joulupukki...

Mökö osti itselleen papukaijan. Myyjä väitti sen olevan hyvin oppivaista lajia. Muutaman päivän kuluttua toi Mökö sen kuitenkin myyjälle takaisin.

— Minkä takia? kysyi myyjä.

— S-s-s-se-sehän ä-ä-än-änkyt-tt-ttää.

TARINA JOHANSSONISTA.

Johansson makasi kuolinvuoteellaan. Tuntiessaan loppunsa lähestyvän, kutsui hän nuoren, kauniin rouvansa vuoteensa ääreen ja puhui näin:

— Kun minä nyt lähden, niin muista pysyä minulle aina uskollisena. Tulen kääntymään haudassani, jos kerrankaan olet minulle uskoton.

Tämän sanottuaan ukko Johansson sulki silmänsä ja kuoli. Pääsi taivaaseen, kuten useimmat miehet.

Hänen rouvansa eli vielä kaksikymmentä vuotta, kunnes hänkin eräänä päivänä otti ja kuoli. Kuten useimmat naiset, joutui hänkin sinne kuumaan paikkaan, mutta matkalla sinne näki hän pitkän jonon, jossa oli paljon väkeä. Jonotusaikakauden lapsena ei Johanssonska tietenkään malttanut olla liittymättä siihen. Hän sai odottaa kauan, ja kun hän sitten lopuksi pääsi kärkipäähän, huomasi hän, että jono veikin taivaan portille, joten hän siis oli jonottanut aivan turhaan. Johanssonska aikoi juuri kääntyä takaisin, kun hän sai päähänsä kysyä portinvartija Pietarilta, kuinka hänen miehensä mahtoi voida.

— Mikä nimi? kysyi Pietari.

— Johansson.

Pietari levitti käsiään.

— Mahdotonta sanoa, täällä on 99.999 Johanssonia, täytyy olla tarkempia tietoja.

— Hänen etunimensä oli Albert, sanoi Johanssonska.

— Ei riitä, täällä on 4.404 Albert Johanssonia. Eikö teillä ole mitään tarkempia tuntomerkkejä?

— Hän on lyhyehkö, kaljupäinen ja punanenäinen.

— Täällä on vielä 888 Johanssonia, joihin kaikki tuntomerkit sopivat.

Johanssonska mietti otsa rypyssä.

— Hänellä on harmaat silmät, kaksi kultahammasta ja suuri syntymämerkki oikealla puolella vatsassa.

— No niin, no niin, nyt alkaa selvitä, sanoi Pietari. Mutta ei vieläkään aivan täysin. Täällä on vielä kuusi miestä, joihin kuvauksenne sopii. Ettekö muista mitään muuta enää?

Johanssonska yritti muistella, mutta turhaan. Pietari yritti auttaa:

— Entä satutteko muistamaan vainajan viimeiset sanat? Minulla on täällä kirja, johon ne on merkitty muistiin.

Johanssonska empi hetken, mutta sanoi sitten:

— Ne olivat: »Tulen kääntymään haudassani, jos kerrankaan olet minulle uskoton».

— Ahaa, sanoi Pietari, miksi ette sitä heti sanonut. Kyllä minä nyt miehen tunnen. Me kutsumme häntä täällä »KARUSELLI-Johanssoniksi»!

Pikku Paavo tuli koulusta.

— No, mitä teille tänään opetettiin?

Meillä oli raamatunhistoriaa, mutta siinä kerrottiin vain eräästä herrasta ja rouvasta, jotka varastivat omenia eräästä puutarhasta ja sitten tuli herra Gabrielsson ja ajoi heidät pois.

KEISARILEIKKAUS

Kirj. MARTTI ÄNGES

Kuvittanut H. TIKKANEN

Ei voida väittää, että pankinjohtaja Riku Sahlman olisi ollut moitteeton mies. Hänen nuoruudenhullutuksiaan oli paljon, eivätkä ne olleet kaikki sellaisia, että niistä olisi voinut puhua kilttien perhetyttöjen seurassa. Olihan hän tosin vakiintunut ja aikoi piakkoin mennä naimisiin vuorineuvos Abelssenin nuorimman tyttären kanssa, mutta jos morsian olisi saanut vihiäkin hänen aikaisemmista seikkailuistaan, olisi se merkinnyt sekä morsiamen, että myötäjäisten menettämistä. Onneksi ei niistä tiennyt monikaan. Ja ne, jotka tiesivät, pitivät viisaasti suunsa kiinni.

Niin piti myöskin »maisteri» Leponen, vaikka olikin ammatiltaan kiristäjä. Onneksi meillä ei ole kiristäjiä niin paljon kuin monella muulla maalla, mutta juuri siitä syystä onkin kiristäjän ammatti arvostettu alamaailman piireissä ja sen harjoittajalta vaaditaan monia arvokkaita ominaisuuksia. Hänen tulee olla vaitelias, kaunopuheinen, kohtelias, mutta kuitenkin taipumaton ja päättäväinen. Jokin määrä sivistystä on myöskin välttämätön. Eihän käy päinsä tunkeutua rahamiesten piiriin osaamatta käyttäytyä sen tapojen mukaisesti. »Maisterilla» — joka oikeastaan ei ollut mikään maisteri — oli kaikki nämät ominaisuudet ja hän oli onnistunut asioissaan hyvin. Sisärenkaaseen kuulumattomien silmissä hän oli kunnollinen ja kunniallinen perheenisä ja hänen asunnolleen antoi mitä säädyllisimmän leiman juuri aikaiseksi varttunut tytär, johon moni muukin kuin Likistäjä-Eikka oli rakastunut.

Sulhastarjokas puolestaan oli melkein ainutlaatuisen etevä. Hänellä oli terävä kieli, kotkankatse, joka näki kaiken ja sormet, jotka olivat tunnetusti näppärimmät koko Sörkan ja Rööperin piireissä. Ammatiltaan hän oli uhkapeluri ja hiukan varaskin. Sivutoimenaan hän näytteli eräässä amatööriteatterissa. Pitäähän ihmisellä olla henkisempiä-

kin harrastuksia kuin toisten taskujen tyhjentämisen ja omiensa täyttäminen.

Eräänä päivänä tämä lupaava sulhastarjokas seisoi kosijana Maikun kunniotettavan isän edessä. Vastaanotto ei ollut juuri kohtelias.

— Sinä tavallinen pinnari, uskallat pyytää vaimoksesi tytärtäni, kuohahti isä. — Tavallinen varas ja petkuttaja!

Eikka esitti mielipiteenään, ettei saanut heittää toista kivellä, kun itse istui lasikaapissa.

Ja ennen kuin loukkaantunut appiukko ehti sanoa enempää, oli Eikan liukas kieli vauhdissa. Tuo nuori lurjus oli todellakin kaunopuheinen.

— Ja sitäpaitsi, me emme välitä siitä, mitä te sanotte. Me olemme puhuneet asian valmiiksi Maikun kanssa, lopetti nuori mies, eikä onnettoman isän auttanut muu kuin antaa perään.

— Hyvä on, sanoi hän happamesti hymyillen. Olet kenties oikeassa, mutta mielestäni on tärkeintä se, että kykenee elättämään vaimonsa. Ja Maikku ei ole mikään tavallinen sekalaistyttö. Hän on saanut hyvän kasvatuksen. Sinun tulee näyttää, että osaat jotakin. En tiedä mitään siitä, mihin pystyt. Mutta sinä päivänä, jolloin tulet luokseni mukanasi viisikymmentätuhatta, saat suostumukseni. Ja tiedäthän, että Maikku on vielä alaikäinen.

Ja niine hyvineen sai sukkela Likistäjä-Eikka lähteä.

— — —

Joitakin päiviä myöhemmin teki kunnioitettava maisteri vierailun johtaja Sahlmanin luokse. Täytyihän hänen hoitaa liikeasioitaan perhehuolien ohella.

Hän oli tahdikas. Ensiksi hän vakuutti olevansa hyvin pahoillaan herra johtajan takia, mutta ihmisenä hän piti velvollisuutenaan antaa joitakin tietoja vuorineuvos Abelssenille estääkseen tämän tyttären joutumasta turmioon sillä, että antoi kohtalonsa huonon miehen käsiin.

Johtaja Sahlman voisi ehkä estää sen, mutta hän tunsi omantunnonvaivoja siitä, että antoi lahjoa itsensä vaikenemaan. Olisi vaikea tukahduttaa tuota omantunnon ääntä. . . Viisikymmentätuhatta ei olisi varmaankaan liikaa. . . .

Pankinjohtaja oli epätoivossaan, riehui, raivosi ja uhkasi poliisilla, mutta se auttoi varsin vähän.

Seuraavana päivänä maisteri Lepola saisi käydä nostamassa summan johtaja Sahlmanilta.

Kunnon maisteria ei voida moittia ainakaan epätäsmällisyydestä. Minuutilleen sovittuna aikana hän ilmestyi uudelleen. Puoli tuntia myöhemmin hän poistui hymyillen tyytyväisenä kuin ainakin mies, joka on suorittanut vaikean ja epämiellyttävän liikeasian. Tasku pullotti täynnä seteleitä, sillä hän oli vanha kettu eikä ottanut vastaan liian suuria rahoja. Niiden numerothan olisivat voineet olla merkittyjä.

Hän aikoi juuri kääntyä eräässä kulmassa päästäkseen Sörkkään menevään raitiovaunuun, kun huomasi vanhan vihollisensa etsiväkonstaapeli Valtosen. Ja hetkistä myöhem-

min oli etsivä tarttunut häntä kaulukseen.

— Luulen, että tiedätte, minne nyt mennään. Johtaja Sahlman on kertonut kaiken.

Etsivä sanoi jotakin muutakin ja myöskin pidätetty sanoi jotakin, mutta se oli sellaista, jota ei voi toistaa säädyllisessä seurassa.

— Ja nyt rahat esille. Ne eivät kuulu pidätetyn taskuihin.

Maisteri Lepola oli hiljaa ja vapisi. Mielessään hän punnitsi mahdollisuuksiaan, mutta ei huomannut ainoatakaan sellaista, johon voisi luottaa. Varkaiden kesken uskonkappaleeksi käyneeseen poliisien rahanhimoon vedoten hän kuitenkin yritti:

— Saatte rahat jos . . .

— Vai niin! Vai saan?

Ja poliisin nyrkki jysähti maisterin heikkoon leukaan, eikä hän sen jälkeen tuntenut mitään. Silmissä kiilteli tähtiä. Vai olivatko ne poliisien virkanappeja, jotka häikäisivät?

— — —

— Kas niin, nyt hän herää!

— Maisteri Lepola avasi silmänsä. Hänen päässään surisi, mutta hän kykeni kuitenkin saamaan heti selvän tilanteesta. Etsivä oli kadonnut ja hänen paikallaan seisoi suuri, voimakas poliisi, kumartuneena tajuttoman yli.

— Tunnetteko jo olonne paremmaksi? Miksi makaatte täällä? Liian monta ryyppyäkö?

Katuun lyöty oli vielä liian heikossa kunnossa vastatakseen. Hänen hervottomissa aivossaan oli tilaa vain yhdelle ajatukselle, sille, että hän oli nyt poliisin kynsissä ja hän mietti epätoivoisesti, miten päästä eroon lujaotteisesta konstaapelista.

— No, suu puhtaaksi ja kävelemään, käski poliisi.

Sitten hän huomas sinisen merkin, jonka etsivän nyrkki oli jättänyt ja tuli leppeämmäksi.

— Vai niin, vai sillä lailla, jatkoi

hän. Vai on kimppuunne hyökätty. Ja minä luulin, että se oli viinan syytä. Maatkaa nyt vain hiljaa paikallanne, niin minä noudan auton, jolla pääsemme kamarille.

Tuskin oli konstaapeli kääntynyt kulman ympäri, kun maisteri Lepola oli jo jaloillaan ja juoksi kuin olisi aikonut lyödä maailmanennätyksen.

Päästyään vihdoinkin huoneeseensa, koetti hän tointua järkytyksestä sekoittamalla itselleen tukevan grogin. Maikku istui toisessa tuolissa neuloen jotakin, niinkuin kunnon perhetytön tuleekin. Hänen huulillaan väikkyi omituinen hymy, jota isä ei ymmärtänyt.

Käytävästä kuului raskaita askeleita ja sitten koputettiin lujasti ovelle. Maisteri katsoi tulijaan kuin kummitukseen tai paholaiseen.

Siinä oli etsivä Valtonen. Pelkästä pelosta sulki maisteri silmänsä.

Avatessaan ne jälleen, näki hän pöydällä peruukin ja hänen edessään seisoi Likistäjä huvittuneesti hymyillen. Hänen kädessään oli paksu pinkka seteleitä.

— Olkaa hyvä, sanoi tuleva vävy-

— Riitelimme Matin kanssa, ja hän otti minulta kaikki lahjoittamansa esineet takaisin...

Eka: — Sinullapa on eri suuret jalat, Masa.

Masa: — Pikkuseikkoja. Minäpä tunsin kerran äijän, jolla oli niin bulit klabbit, että sen piti vetää housunsa päälleen päänsä yli...

Nainen: — Luin lehdestä eräästä miehestä, joka matkalla omiin vihkiäisiinsä mielenhäiriössä hyppäsi autosta ja katosi!

Mies: — Ei se ollut mielenhäiriössä!

---

poika. — Tässä ovat vaaditut viisikymmentätuhatta.

Ahnaasti kuin haukka hyökkäsi »maisteri» Lepola rahojen kimppuun, alkaen laskea niitä.

— Olen ylpeä teistä, lapseni, sanoi hän kurluttavasti nauraen. Se oli mestarikaappaus! Tosiaankin oikea keisarileikkaus! Mutta en olisi uskonut sinun osaavan näytellä niin luontevasti. Ja oliko tarpeellista lyödä minua niin lujaan?

————

Mitä sanoi Paavali?

Irtolaismies Jooseppi Janatuinen oli tiilenpäitä lukiessaan tullut herätykseen ja elätteli sen jälkeen itseään selittelemällä Sanaa kylien eukkoväelle. Hän oli tyysten muuttunut mies ja päässyt irti kaikista muista huonoista taipumuksistaan, mutta viinapiru häntä yhä vieläkin toisinaan pyrki riivaamaan, vaikka sitä koetettiinkin hillitä yhteisillä esirukouksilla. Se oli niinkin hävytön, että ei toisinaan päästänyt sananjulistajaa edes puhumisen alkuun, ennenkuin oli ottanut pienen tuikanderin. Siitä syystä piti Joosepin lähettää eräs entisistä kavereistaan Piiloperän Paavalin luo hankkimaan sydämen ja sielun vahvistusta, ennenkuin alkoi pitää seuroja Kaitasen tuvassa. Paavalin torpalle oli kuitenkin matkaa ja asiamies viipyi retkellään niin kauan, että Jooseppi hänen palatessaan oli jo ehtinyt päästä selityksen alkuun ja hänen juuri ovea avatessaan kysyi sanankuulijoiltaan:

— Anteeksi, mutta asuukohan tässä Tuiterisen köyhä leski?

— Mikä hävyttömyys! Enhän minä ole mikään köyhä.

— Mainiota! Silloin rouva antaakin kaiketi muutaman markan työttömälle raukalle?

— Ja mitä sanoi Paavali?

Asiamies ei kuitenkaan ollut tilanteen tasalla, vaan luuli kysymystä hänelle henkilökohtaisesti tarkoitetuksi ja vastasi:

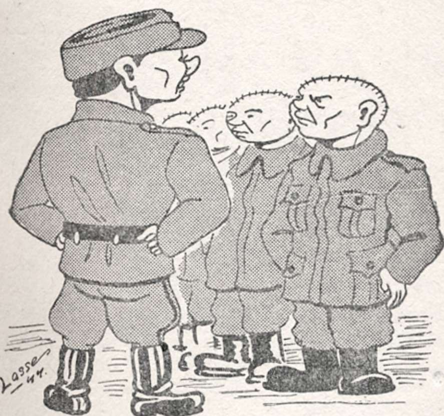
— Se tuota, käski sanoa tälle Joosepille, ettei hän enää anna tippaakaan, enennkuin entinen on maksettu.

— Isäsi eli siis 99 vuoden ikäiseksi. Mihin sairauteen hän kuoli?

— En muista sen nimeä, mutta ei se ollut vaarallinen sairaus.

Masalla on korvasärky ja hänen täytyy käydä vastaanotolla. Tohtori tiputtaa jotakin nestettä kipeään korvaan. Sitten hän katsoo korvan sisään peililaitteella. Silloin Masa loihe lausumaan:

— Ei, herra tohtori, ette te kuitenkaan näe pääni läpi, sillä minulla on pumpulitukko toisessa korvassa.

Alokaskomppanian vääpeli pitää puhuttelua: — Täksi päiväksi on viikko-ohjelmassa määrätty pyykin vaihto, mutta koska puhdasta pyykkiä ei ole saatu, saatte vaihtaa pyykkiä keskenänne!

— Miten illallinen johtajan kanssa päättyi?

— Erittäin hyvin. Se päättyi aamiaisella.

Masa: — Uskotko, Eka, tässä kirjeessä sanotaan, että minulla muka olisi kaksoset Heikkisen Eetlan kanssa.

Eka: — Älä ole huolissasi! Jokainenhan tietää, että kun sinusta on kysymys, ei voi uskoa muuta kuin puolet.

— Jos ajatte minut asemalle viidessä minuutissa, niin saatte viisikymppiä ylimääräisesti!

— Ei kävele. Minun kanssani voitte kyllä tehdä halunne mukaan, mutta häkäautoni ei ota vastaan »maasuja».

Eka: — Jaa-a, sinä Masa kerskut kaikesta, mitä sinulla on. Mutta sanopa jotakin, mihin et pysty, niin minä teen sen.

Masa: — Kiitos — en voi maksaa tätä ravintolalaskua.

Motto: »Naisen viekkaus voittaa usein miehen viisauden. . .»

NAAMIOITU NAINEN VASTAA ARKALUONTOISIIN KYSYMYKSIIN

Kysykää Tekin vallan vapaasti mitä ikinä mielitte — ihan löysin rantein!

»Olen kolme vuotta kulkenut tositarkoituksella erään tyttölapsen kanssa. Nyt hän on tunnustanut samaan aikaan antaneensa kuvansa ja hajamielisyydessään vähän muutakin yhdelle toiselle juipille. Kaikesta huolimatta on hän minulle ainoa nainen maailmassa ja hänkin puolestaan väittää olevansa pahasti pihkassa minuun. Mitä minun oikeastaan olisi tehtävä?

Sekalaisin tuntein Armas.»

Antakaa Te puolestanne h ä n e l l e — oikein tositarkoituksella — kuva. Nimittäin leikkisä leijonankuva siihen päähän, missä ei ainakaan silmiä ole. Se on luola-ajoilta periytynyt, erittäin tehokas keino, joka taatusti karkoittaa moisen hajamielisyyden!

P. S. Koska tunnollisena kansalaisena olette tietenkin aikoinaan luovuttanut armeijan varusteet, lupautuu toimitus auliisti lainaamaan Teille tarvittavan välineen.

»Harras pyrkimykseni on aina ollut käyttäytyä moitteettoman tahdikkaasti kaikissa tilanteissa. Mutta eräänä iltana sattui ta-

paus, joka saattoi minut täydellisen hämmingin valtaan. Tapasin nim. vaimoni ja parhaan ystäväni leposohvalta. Tapauksen uusiutumisen varalta pyytäisin koht. tiedustella arv. Naamioidulta Naiselta kuinka todellinen, sydämen sivistystäkin omaava herrasmies menettelee.

Herra Konrad R. J—koski.

Tässä tuiki töykeässä maailmassa on tahdikkuus niin tavatonta, että kirjeenne luettuaan Naamioitu Nainen ensi töikseen tyylikkäästi pyörtyi. Kun hänet oli hajusuoloin ynnä muin virvoitettu, saneli hän heikolla äänellä seuraavan vastauksen: Brummell & C:on mukaan on Teillä, arvoisa Konrad, vain kaksi vaihtoehtoa. Joko erota vaimostanne tai — polttaa leposohva!

»Tutustuin kesällä ihanaan impeen, aloimme heti pitää seuraa ja suunnitella vihkipallillekin menoa. Nyt hän on kummallisesti muuttunut. Hän on kylmä kuin helsinkiläisasunto ja keksii kaikenmoisia tekosyitä aina kun pyydän häntä jonnekin. Mitä se semmonen peli on? Kysyy

Yx vanha jermu.»

Sitä se on! Juuri sitä. Olettehan kuullut kuluneen jutun naisesta ja raitiovaunusta? Ajankohtaisemmin sen voisi sanoa: naisessa ja raitiovaunussa ei pidä roikkua — siitä seuraa vain ikävyyksiä ja kenkkuja kokemuksia. Pitäkää kotkansilmänne auki, Vanha Jermu! Seuraavan kulman takaa saattaa vastaanne tulla entistä ihanampi impi, joka ei yritäkään pelata jekkua Teidän kanssanne!

»Onko jo seurustellessa tai kihloissa ollessa välttämätöntä — tuota noin — äh! Tarkoitan, että joko. . . Kyllähän te nyt jo ymmärrätte mitä minä tarkoitan! Melkein kaikki kaverit väittävät, että se on selvä se. Onko se totta? En oikeastaan välittäisi tulla isäksi ennen naimisiin menoani.

Tietämätön Aatu, 27 v.»

Parahin Aatu! Melkein kaikki kaverit ovat pahan kerran väärässä! Valitettavasti heidän näkökantansa on murheellisen yleinen. Läheisten suhteiden solmiamista ennen avioliittoa ei useassa tapauksessa noteerata sen kummemmaksi kuin esim. — elokuvissa käynti. Mutta tuskinpa kukaan koskaan on kenenkään kuullut katuvan sitä, että piti itsensä ja toisen asianomaisen aisoissa hamaan hääkellojen soittoon saakka arvelee

Naamioitu Nainen.

Nykyisessä Helsingissä.

Katurosvon rouva (koetellessaan varastettua turkkia): — Mitä tällä teen, liian hyvä! — — Ei minun kannata pitää ylläni . . . ryöstetään se kuitenkin minulta ensimmäisessä kadunkulmauksessa.

— Kuulkaahan neiti, musiikin pitäisi alkaa kello viisi, ja nyt kello on kohta kuusi, eikä orkesteri ole vielä aloittanutkaan!

— Niin, nähkääs, soittajat ovat aivan nuoria aloittelijoita ja kainostelevat kun ravintolassa on vieraita.

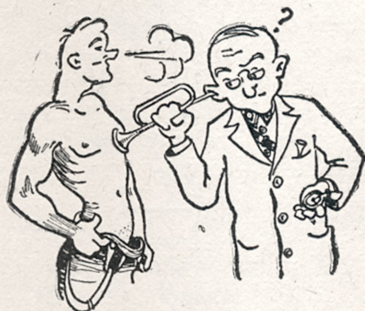

— Minkä takia Anttila on noin masentuneen näköinen?

— Perheessä tapahtui iloinen yllätys taas.

—Syömäni hevosenliha taisi olla sirkushevosta, koska se niin oudosti kiertää sisuksissani.

Ensin B-mies . . .

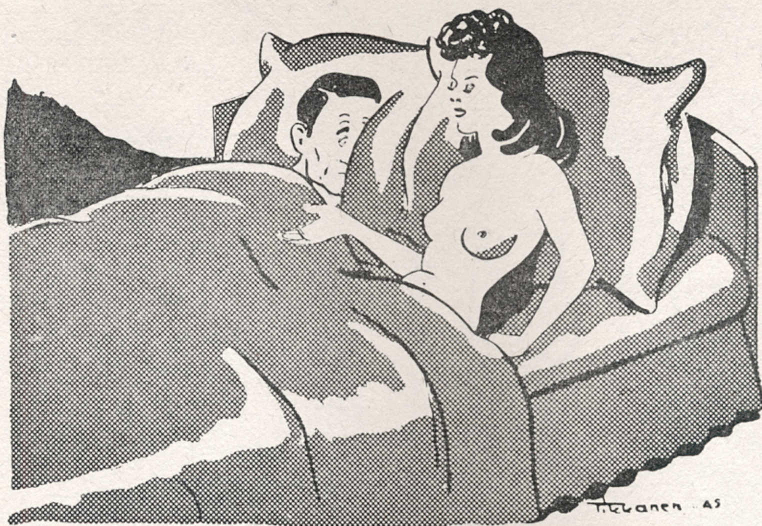
Sitten A-mies . . .

Lopuksi PA-mies . . .

— Heikki, miehet ovat niin epäluotettavia, että voi tulla hysteeriseksi! Voitko kuvitella, toissa päivänä yllätin mieheni, kun hän suuteli kotiapulaistamme!

— Kuules kaveri, vhaikka mä nyt — hik! olenkin tässä vähän pöhnässä hik! niin e-hei sun sentään tahartte hik! plorauttaa mun kalossiini.

— Olipa se hassu tapaus! Mihinkä se laukku on hukkunut?

Siviliin tultua.

— Lasketko isä tällä viikolla kotilaskuni, niin saat askin Työmiestä.

———

— Mikä kreivittären tyttönimi on?
— Johansson.
— Ah, suokaa anteeksi.

———

— Tuletko uimaan?
— En voi, sillä selkäni on kipeä.
— No voithan sinä sentään uida vatsallasi.

———

Kilpatehtävä.

No niin, jälleen esitämme pienen pähkinän, jonka toivomme rakkaan lukijakuntamme voivan ratkaista. Me täällä toimituksessa olemme yrittäneet, mutta ei edes »tsupparimme» Mikki — joka on amatööriyksityisetsivä — ole onnistunut ratkaisemaan kätketyn sanan arvoitusta. Älykäs lukija auttaa kuitenkin varmaankin miestä mäessä, varsinkin kun viiden ensin avatun vastauksen lähettäjät palkinnoikseen saavat allamainitut menekkikirjat Unohduksen pyörre, Ansaldon rooli ja Tunnen erään miehen. — Vastaukset lähetettävä 25. 4. -45 mennessä osoitteella Korsulukemisto, Helsinki K, Korkeavuorenkatu 41. Kuoreen sana: »Sana-arvoitus».

Kuviossa on keksittävä vastaukset seuraa ille kysymyksille:

1. Appelsiinin kaupunki
2. Köyhän makea
3. Venäläinen kuuluisuus
4. Ei kasva korvessa
5. Vettä varten
6. Kannettavan ja kantajan välillä
7. Vanhan ajan »ammuksia»
8. Nenän muoto
9. Entisajan sotilas
10. Lähellä vettä
11. Maamme rikkautta
12. Komea eläin
13. Voi lämmittää hevostakin
14. Linnankosken sankareita
15. Suomalaista kuumuutta
16. Nousee pinnalle

Jos tehtävä on oikein ratkaistu, voitte pisteiden kohdalta lukea erään lauseen.

1	2	3	4	5	6	7 •	8	9	10	11	12	13	14	15 •	16
					•		•						•		•
•				•				•				•			
	•		•						•		•				
		•								•					

Nykyaikainen satu.

Oli kerran orava, etana ja peipponen, jotka eräänä tiistaiaamuna tapasivat toisensa. Oravalla oli kamala päänsärky, sillä se oli edellisenä yönä hummannut hyvin perusteellisesti.

— Aspiriini on parasta päänsärkyä vastaan, sanoi peipponen, jolla näköjään oli omat kokemuksensa.

— Voi, rakas etana, valitti orava, etkö haluaisi piipahtaa apteekkiin ostamaan minulle vähän aspiriinia? Etana halusi ja lähti matkaan.

Tiistai kului, keskiviikko niin myös ja samoin perjantai. Lauantaina oli orava nääntymäisillään päänsärkyyn ja se manaili melko katkerasti hidasta etanaa.

— Hiton etana, se valitti, se pitäisi . . . .

Mutta juuri silloin kurkisti etana ikkunasta ja sanoi:

— Kuulehan, jos et käyttäydy siististi, niin en mene ollenkaan!

Masa: »Ajatteles, kuinka nopeasti nykyään rakennetaan».

Eka: Jaa, mutta kyllä ennen rakennettiin paljon nopeammin. Ajattele vain Roomaa, joka rakennettiin yhdessä yössä».

Masa: »Yhdessä yössäkö?»

Eka: »Yes! Roomaahan ei rakennettu yhdessä päivässä».

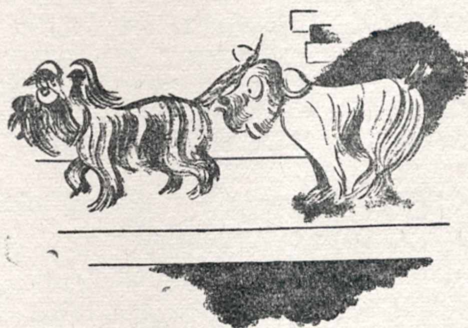
— Sulhaseni on niin herttainen. Kun eräänä päivänä häneltä kysyin mitä erotiikka on, piti hänen katsoa vastaus tietosanakirjasta.

— Olin jo kolmannen kerran tätä elokuvaa katsomassa ja minun täytyy sanoa, ettei sitä koskaan aikaisemmin ole niin hyvin näytelty.

LUONNON KIRJASTA

— Pyh — nehän nuuskivat ihmeellisesti!

— Oi kaunis neiti, sallittehan?!

Rouva Kultaneva: — Mitä teet timanteillesi, kun ne likaantuvat? Minä pesen omani samppanjassa.

Rouva Upporikas: — Minä annan ne palvelijattarelleni.

EIKÖ DON JUAN OSAA RAKASTAA?

Kirj. TOHTORI TOPI

Kuvittanut A. LINDEBERG

Eräässä hyvin ansiokkaassa ja erinomaisen älykkäässä, asiallisen pirteässä kirjoituksessaan tunnettu lääkäri on esittänyt don Juanien ammattikunnasta varsin mielenkiintoisen tiedon, joka yhdellä iskulla on murtanut vahvoina pidettyjä ihannemiesten linnakkeita, rauhoittanut aikaisemmin uskonsa menettäneitä ja kääntänyt naisten katseet ihan toisaalle. Korsulukemisto on kääntynyt kahden tunnetun don Juanin ja yhden naisen puoleen luodakseen siten kysymykseen lisävalaistusta.

»Minäkö impotentti! Kuulkaa, mitä hittoa tarkoitatte!?»

— Minäkö impotentti — kuulkaa, mitä hittoa te oikeastaan tarkoitatte! huudahtaa ilmoitustenhankkijamisen iloiseen halloomme tunnettu ihannemies, johtaja Eetu Ph. Keskikesä. Enkö minä osaisi rakastaa? Hahahahahahaa! Kuulkaa, kysykää — hetkinen, katson puhelinnumeroa — niin, kysykää vaikka neiti Keskikokoiselta, puh. 39 347 tai yksityissihteeriltäni! Kysykää heiltä, mitä rakkaus on ja kysykää, jos minä edustan jotain muuta! Kuulkaapa, minä en oikeastaan muuta teekään kuin rakastan, rakastan ja ansaitsen.

— Aivan, herra johtaja, mutta väitetään, että saavutatte voittonne vain helposti, t. s. että valitsemanne naiset ovat alapuolellanne ja että koko rakastumisenne on alemmuuskompleksin ilmaisuja . . .

— Häh? Miten niin helposti? Onko — kysyn vain — onko helppoa, kun joutuu maksamaan kalliit ravintolalaskut — ajatelkaapa nykyisiä hintoja! — ja autot kotiin ja korut ja vaatteet ja ties mitä? Onko se helppoa? Kuulkaa nyt, vain mies, joka ansaitsee paljon — kuten minä — voi sanoa, onko tämä helppoa vaiko kallista. Ja muuten: rakastamani naiset ovat kaikki alapuolellani. Tarkoitan, ettei kukaan nainen voi olla yläpuolellani, tarkoitan tuota noin, juu.

— Onko, herra johtaja, onko tuo kenties kompensaation tavoittelua?

— Mitä? Kompensaatiota? Ei, hyvä toimittaja, en minä kompensaatiokauppoja tee! Ja muuten: minä rakastan, osaan rakastaa, haluan rakastaa, tulen rakastamaan!

Ja johtaja Keskikesä pullistaa lihaksiaan niin että puhelin tärisee.

Vakuuttuneina siitä, että johtaja Keskikesä ainakin omalla tavallaan

osaa rakastamisen taidon samalla kun hän omistaa siihen tarvittavat taloudelliset resurssit, panemme torven paikoilleen ja valitsemme seuraavan henkilön.

»Oi kyllä! Kyllä hän osaa rakastaa — ei hän muuta teekään.»

Kalustamattomassa ullakossaan tapaamme rouva Mirkku Ventin, joka kuten tunnettua on paitsi menestyksellinen elokuvissakävijä myös kauneuskuningas Matti Ventin onnellinen aviopuoliso.

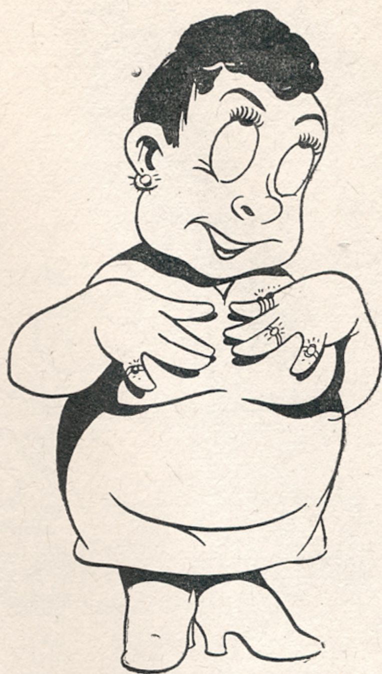
— Oi, kyllä! hän huudahtaa iloisesti. Mieheni kyllä osaa rakastaa — muuta hän ei teekään!

— Niin, mutta puuttuuko mieheltänne todellisen rakastamisen taito?

— Ei, ei missään nimessä eikä koskaan! Päinvastoin hän rakastaa aina ja kaikkia hyvin syvällisesti. Enkä koskaan ole huomannut hänessä mitään traagillista ja säälittävää paitsi milloin hän esiintyy alushousuisillaan. Tiedättekö — rouva Ventti kysyy suorasukaiseen tapaansa — minä en ole koskaan voinut olla nauramatta nähdessäni alushousuisia miehiä! Niin, muuten hänessä ei ole mitään traagillista, ja hänen rakastamistapansa on kuin hirmumyrsky: yhdellä pyyhkäisyllä saa enemmän aikaan kuin kymmenen puuskaa. Ja rouva Ventti katselee esikoistaan, pientä Napero-poikaa, joka jo käy realilukion seitsemättä luokkaa.

— Rouva Ventti, käsi sydämelle, miehenne ei siis ole mikään kulunut klishee — kuvalaatta —, jonka monet kokemukset ovat varustaneet painovärin tapaisella romantiikalla — tai, kuinka sanoisin. . .

— Ei, hän ei ole mikään klishee, hän on kuin alkuperäispiirros ja hänen rakkautensa on suurenmoinen. Kerrassaan! Ja sitten rouva Ventti hymyillen tarjoaa meille kätensä suudeltavaksi ja me poistumme.

»Juu, kyllä vissisti!»

Entisen sotilaan, ystävämme Masa Korsulan tapaamme Erottajan automaatissa.

— Puuttuuko teiltä, herra Korsula, syvemmän tuntemisen ja todellisen rakastamisen taito?

— Häh?

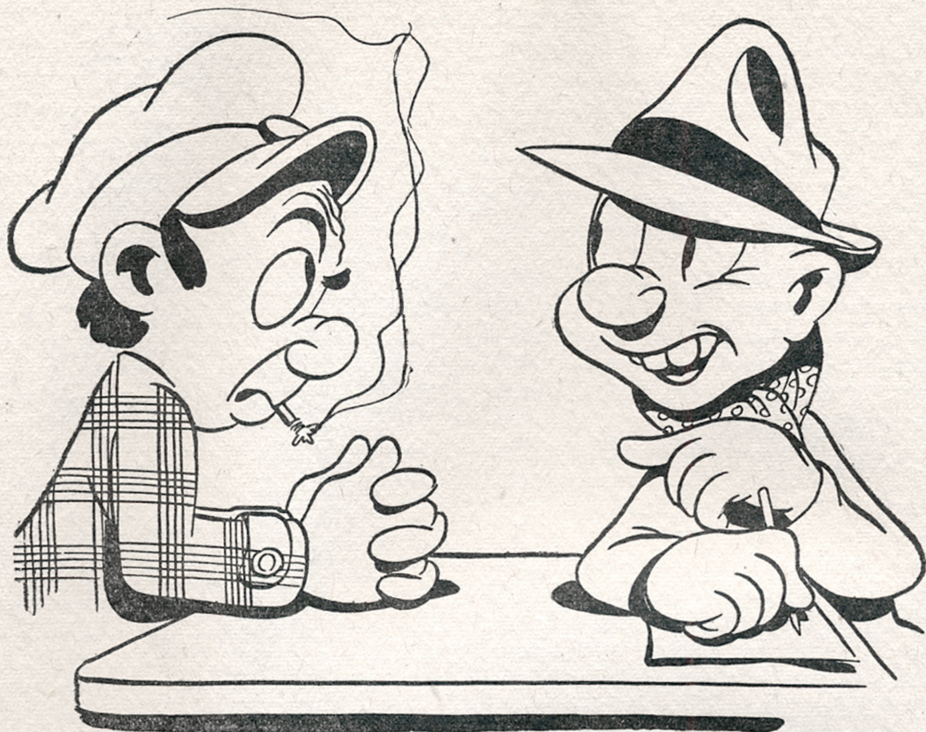
— Tarkoitamme, onko teissä jotain traagillista ja säälittävää?

— Häh?

— Tuota, onko tunnekuohunne hyvin pinnallista joskin kiihkeätä? Siis: joutuuko se hyvin helposti liikkeeseen viehättävien naisellisten ominaisuuksien vaikutuksesta sammuen jälleen nopeasti?

— Juu, kyllä vissisti!

— No hyvä, olette siis itsekin tietoinen kykenemättömyydestänne, mutta jottei teidän tarvitsisi sitä itsellenne todistaa etsitte lakkaamatta uusia voittoja vakuuttaaksenne, että sittenkin kykenette johonkin.

— Halloo, ei. Ei niitä tarvitse etsiä Niitä tulee ihan itsestään.

— Herra Korsula, kun tarkemmin ajattelette, huomaatte teissä kenties naisellisia piirteitä: teidän pitkä lainehtiva tukkanne ja hento vartalonne, joka on hieman naisellisesti pyöristyvä lantioiden kohdalla. Ovatko nuo ominaisuudet vaikuttaneet naisten maailmassa saavuttamiinne suuriin voittoihin?

— Halloo?

Pieni haastattelumme on — sen toivomme — voinut lukijalle todistaa, että tuo kadehdittu don Juan tyyppi, joka kenties epätoivoisesti ajaa takaa kuvittelemaansa suurta rakkautta, omasta mielestään hallitsee rakastamisen taidon, että hän myös sitä harrastaa ja että hän kenties pääsee rauhaan ikuisesta takaa-ajostaan saavutettuaan eläkein.

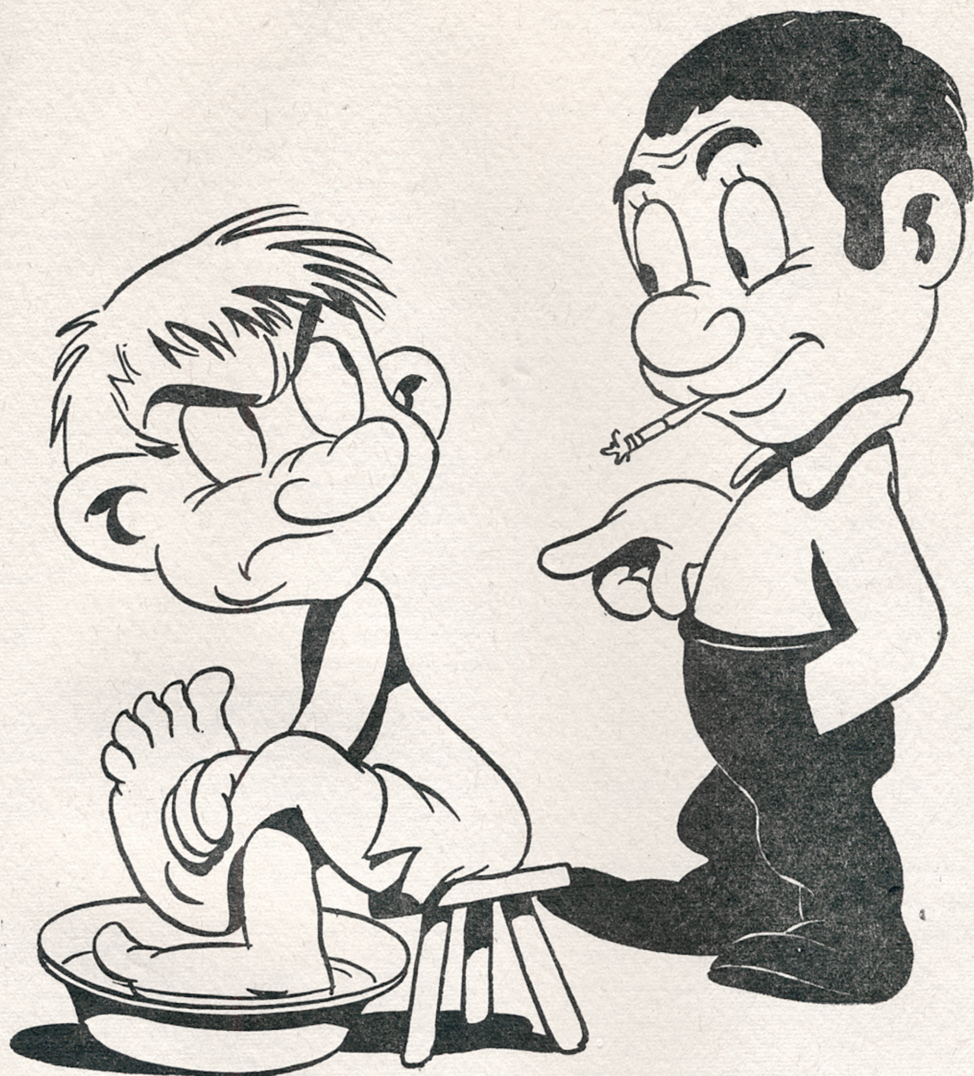
Tyhjentävästi emme ole kysymystä voineet valaista, mutta jo tämä riittää tällä kertaa.

Tuomari: »Te siis tartuitte toisella kädellänne häntä kurkusta ja heilutitte toisella lyijypamppua. Entä mitä te sitten teitte?»

Syytetty: »Minä polvistuin ja rukoilin häneltä pientä ropoa».

Eka: »Ajatteles, kuinka paljon on hyödyllisiä keksintöjä, joista ei yhtään tiedä, kuka ne on keksinyt.»

Masa: »Aivan, esimerkiksi reijät suola- ja pippuriastioissa.»

Masa: — No, mutta Eka, mitä sä teet? Peset jalkojasi! Aiotko lähteä matkoille?

Eka: — En, meinaan mennä yleiseen saunaan.

— Mitähän tuo Jack pohtii niin vakavissaan?

— Hän suunnittelee taipuisan lasin keksimistä, jotta pullo voitaisiin vetää tuppeen ja sillä tavalla saisi viimeisenkin tipan ulos.

Henkivakuutusasiamies: — Tottakai te sentään otatte sellaisen vakuutuksen, joka takaa teille hautauksen kuolemanne jälkeen.

Skotlantilainen: — Ei tule kysymykseenkään. Minähän saatan hukkua mereen.

KORSUN ASIAKAS-PALVELU

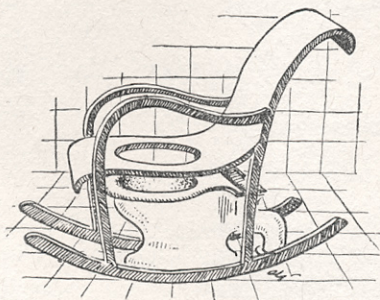
VANHAT HAMPAAT

tulevat uuden veroisiksi

OXIJODOCLORIPHOL'ILLA.

KAIKKI PROBLEEMIT KEVYEMMIKSI

HUMINATUOLILLA.

Kaksi emäntää tapaa toisensa pitkästä aikaa. Kun on kyselty kuulumiset, syntyy seuraava keskustelu.

Emäntä K.: — Se meidän poikakin on jo ihan kuin aikamies. Se polttaa tupakkaa kuin mies, se kiroilee ihan kuin mies, se pelaa korttia ihan kuin mies, se sylkee lattialle ihan kuin mies — se on ihan täysi mies!

Emäntä S.: — Mutta se ei kuulemma osaa lukea.

Emäntä K.: — Niin — mutta eihän se ole vielä niin vanhakaan.

— Mä-mä-mä-mä ku-ku-kuulen kalkkarokäärmeen kalinaa!

— St-sss — ole hiljaa — ne ovat minun hampaani, jotka kalisevat.

Filosoofin miete kattosängystä.
— Kummallista. Kun nousen ylös, laskeuden maahan, ja kun paneudun maata, nousen ylös.

— Kun ajoin viime yönä kotiin, ryöstettiin minut. Menetin kaikki, sukkani, kelloni, autoni.

— Luulin, että pistoolisi olisi ollut mukana.

— Kyllä, mutta sitä ne eivät onneksi löytäneet.

Luhtaluoman Kustaa oli haastettu käräjille lapsenelatusjutun vuoksi.

—Tuomari: — Te siis myönnätte olevanne lapsen isä?

Kustaa: — Joo.

Tuomari: — No, sitten ei enää muuta kuin korvauksen maksaminen.

Kustaa: — Emmä siitä mitään taharo.

Takalan vaari tulee raittiuskokouksesta, jossa on pidetty runsaasti lennokkaita puheita.

— Oli sekin raittiuskokous! Eihän siellä puhuttu muusta kuin viinasta..

ARKIELÄMÄ SANTA VINETON RINTAMALLA

„El Dynamito de propagandon" kirjeenvaihtajalta.

Kirj. OLA

Kuvittanut A. KORTENEVA

Suursodan monien rintamien joukossa on eräs huomattava taistelualue jäänyt kokonaan vaille suuren yleisön huomiota, nim. Santa Vineton ja Onomatopoetian tasavaltojen kesken riehuva kamppailu eräästä maissipellosta, jonka omistusoikeuden viimeinen rajankäynti jätti avoimeksi — kiitos lähikylän mainion viinin ja vielä mainiompien senjoriittojen. Olemme nyt päättäneet kohottaa tämän taistelun vapauden ja demokratian puolesta oikeaan arvoonsa lukijoittemme tietoisuudessa ja hankimme tiedonvälitystoimisto »El Diabololta» oheisen Santa Vineton silloisen hallituksen (kirjoitus on nim. viikon vanha. Latojan huom.) pää-äänenkannattajan »El Dynamito de propagandon» artikkelin. Mainittakoon, että k. o. lehden kirjoitelmat ovat aiheuttaneet enemmän ruumiita kuin keskellä kaupungin katua räjähdytetty dynamiittitonni.

Eilen iltapäivällä ajoimme heti herättyämme (14. rykmentin upseerien juhlat olivat edellisenä iltana) katsomaan Burucucuan kylän eteläpuolelle viime vuonna syntynyttä kolmen tuuman kranaatin kuoppaa. Se oli sotainen näky. Jose, valokuvaajamme olisi ikuistanut sen. Mutta (Caramba, sanoi Jose) kamera oli mennyt nuuskaksi 13. rykmentin upseerien juhlissa. Jose löi sillä luutnantti Baraa. Hänet haudattiin sotilaallisin juhlallisuuksin tänään. Kamera maksoi 3.000 pesetaa. Suuri vahinko lehdellemme.

Kilpailevan lehtemme »Buntemonten aamuyllätyksen» reportteri Montez väittää tunnetulla luihuudellaan varmasti seuraavassa sepustuksessaan kuoppaa omaksi kaivamaksemme. Se tulee olemaan valhe. Sacramento! Tiedossamme on lukemattomia tarinoita tästä Montezista. Esim. miksi hän sai viime helmikuussa Pyhän Miguelin urhoollisuusmitalin sotilasansioista kullattujen maissintähkien kera. S i k s i, että hän kirjoitti roskalehdessään Kizumodelon tuhoamistaistelusta, jossa puoli komppaniaa joukkojamme motitti vihollisdivisioonan. Ei edes Kizumodeloa ole olemassa . . .

Tänään riehui hirvittävä materiaalikamppailu El Pomon suunnassa. Melske oli korvia huumaava. Puolen päivään mennessä laskettiin kaikenkaikkiaan 37 kiväärinlaukausta. Sitäpaitsi vähää ennen kuin heräsimme noin klo 11.59 (eilisilta päättyi tavallisen tapaan upseerien juhliin — vuorossa oli 15. rykmentti) ampui oma kk:mme 5 laukausta tehden viholliseen kuulemma valtavan vaikutuksen ja antaen omille joukoillemme moraalista tukea. Valitettavasti aseeseen tuli taas lataushäiriö. Se vietiin pääkaupunkiin korjattavaksi.

Myös viime yönä kerrotaan tapah-

tuneen hurjaa laukaustenvaihtoa. Pakoonjuosseet vartiomiehet kertoivat vihollisen hyökänneen noin pataljoonan voimin. Oma mielipiteeni kuitenkin on, että k. o. kolme laukausta olivat vahingonlaukauksia.

Päivälle käväisimme ev. Ponton kera eteentyönnetyssä tukikohdassamme. Vihollisen vartiomiestä ei näkynyt. Sensijaan heitti eräs ohjesääntöjä tuntematon mies kunnon everstiämme käsikranaatilla luullen häntä varmasti viholliseksi. Onneksi kranaatti ei räjähtänyt. Siinä oli hiekkaa sisällä. Mies ammuttiin.

Sen jälkeen lähdimme päivälliselle, jonka aikana ev. Ponto kertoi, että sota oli ratkaisuvaiheessaan ja yleinen voitto kaikilla rintamilla näköpiirissämme. Samaa sanoi muuten noin vuosi sitten silloinen rykmentinkomentaja ev. Moderano-vainaja. Ja vähältä piti, ettei hän ollut oikeassa. Viholliset tekivät nim. viikkoa myöhemmin melko onnistuneen läpimurron. Päivää myöhemmin riippui ent. ev. Moderano hirressä.

Iltapäivällä ampui oma tykistömme keskityksen vihollisasemiin. Kranaateista räjähti vain yksi, sekin putkessa. Tämä pamahdus aiheutti paikallisen luhistumisen vihollisen puolustuksessa. Jälkeenpäin kertoivat tiedot meidän keksineen uuden aseen, jota me nimitämme ZCB 793:ksi.

Illan suussa teki vihollisen lentokone hyökkäyksen Mandinuevan kylää vastaan. Siellä sijaitsee pääesikuntamme. Pudotetut tiiliskivet tappoivat peoni Pedron kaksi kanaa. Ylipäällikkömme määräsi julmistuneena tästä kansainvälisten sääntöjen loukkauksesta kaikki vangitut vihollislentäjät mestattaviksi. Näiden puutteessa ammuttiin kaikki omat lentäjät. Sen jälkeen söimme illallisen.

Nyt minun täytyy lopettaa. Lähdemme Josen kanssa 16. rykmentin upseerien järjestämiin juhliin. Siispä kuulemiin.

Roderico. Z. Buentero.

Kaksi neitosta matkusti rautatievaunussa, jossa oli myös muuan torkkuva jätkä, jota neitoset eivät huomanneet. Neitoset ryhtyivät keskustelemaan, kuinka suuresta summasta he rikkoisivat kuudennen käskyn. Toinen arveli 100.000 mk, mutta toinen puolestaan alensi 50.000:nteen. Silloin kohotti jätkä päätään ja sanoi: — Sitten kun pääsette kahteen markaan, niin herättäkää minut!

Pataljoonan komentaja on kierroksella etulinjassa ja kyselee, mitä miehille kuuluu. Muuan sanoo hieman valittavaan sävyyn, että on paljon vartiovuoroja. Tähän vasta pataljoonankomentaja: — Näkeehän sen siitä, että miehelle kasvaa noin pitkä varta. Täytyy pian antaa villanluovutusmääräys.

Yleisen saunan lauteille ilmestyy erikoisen laiha mies, jolla selkärangan nikamat pullottavat nahan lävitse. Muuan naapuri tuumii:

— Sulta näkyy väliköysikettingit! Ja toinen naapuri jatkaa: — Ei taitaisi mieheen pystyä muu tautikaan kuin luumätä!

— Teimme sen erikoistilauksesta erälle fakiirille, joka ei kuitenkaan sitä koskaan noutanut .

Siviliin tultua.

— Mutta äiti rakas, halusin vain nähdä ettei puku tee miestä!

Ekalla on hammassärkyä ja Masa lohduttelee:

— Kuule, Eka, minä tiedän erään juuren, joka on siitä erinomainen, että kun pitää sitä kädessään, niin hammassärky häviää justiinsa.

— Älä — aiaiai — älä puhu roskaa.

— Ei mitään roskaa. Tarkoitan hammasjuurta.

— Senkö takia sinä purit kihlauksesi, että hän hankki itselleen silmälasit?

— En, sulhani sen purki, kun hän oli saanut lasit nenäänsä.

»Suuressa koulutuskeskuksessa palveleva alikersantti T. mietiskeli ankarasti vetävää lomansyytä. Lopulta hän päätti vedota komentajan huumorintajuun. Asettaen liitteeksi Korkeasaaren simpanssia esittävän valokuvan esitti hän loman syyksi: »koska alan sekä henkisesti että ruumiillisesti muistuttaa yhä enemmän kuvan esittämää hahmoa.»

Parin päivän kuluttua tuli anomus takaisin varustettuna merkinnällä: »Yhdennäköisyys on ilmeinen, mutta ei riitä loman syyksi.»

Masa: — Katsos, siihen aikaan oli töitten kanssa vähän niin ja näin. Olin kolme viikkoa tiskinpesijänä pienessä ruokalassa.

Eka: — Entä sitten?

Masa: — Niin — sitten ei ollut yhtään lautasta enää.

Johtaja on saanut autonsa takaisin armeijalta.

— Jos käy niinkuin olemme laskeneet, niin voimme olla kuukauden kuluttua poissa täältä.

Eversti tarkastaa rykmenttiänsä.

Eversti: — Emmekö ole tavanneet jossakin ennen? Kasvonne tuntuvat kovin tutuilta.

Korpraali (hyvin hiljaa): — Kyllä, minä olin...

Eversti: — Puhukaa kuuluvammin! Armeijassa ei kuiskata!

Korpraali (karjuen): — Minä olin herra everstin asunnossa ja möin kolme kiloa voita menneellä viikolla.

— Totta puhuen en laisinkaan usko, että meille ihmisille voisi ylhäältä käsin tulla enempää hyvää kuin pahaakaan!

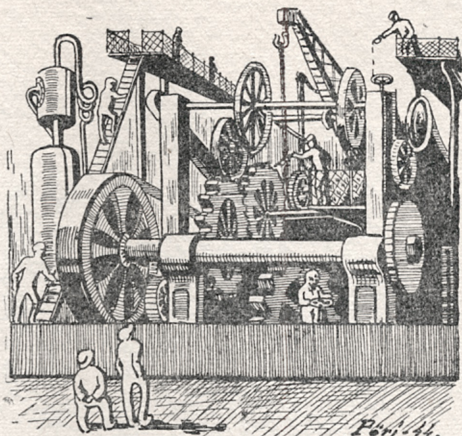

Bassoviulun salaisuus, eli »Huone yhdellä sängyllä!»

— Palaako miehenne pian ratsastamasta?

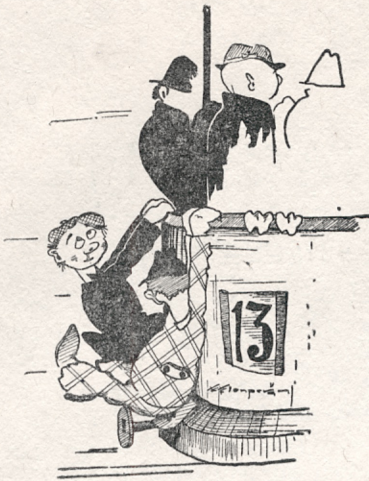
— Hyvin todennäköisesti. Hänen hevosensa on palannut jo.

— Huomio! Huomio! Työttömyys poistettu. Amerikassa on keksitty kone, joka tekee yhden miehen työn päivässä ja jota käyttämään tarvitaan tuhat miestä!

PIKAPOSTIKILPAILUN 100 ONNELLISTA VOITTAJAA:

A. Stål, Puistola, K. Tapponen, Kerisalo pp. E. Rundberg, Ilmajoki, Åke Falck, Helsinki, Eino Pöyliö, Uusikarlepyy, Aapo Vilenius, Kokemäki, Osmo Koivisto, Tampere, Eero Merma, Hämeenlinna, Marjatta Saarinen, Pukinmäki, Aimo Sinisalo, Pietarsaari, Kati Tikkanen, Helsinki, Pirkko Lehti, Pori, Veikko Vuoksento, Turku, Aatos Laakkonen, Seinäjoki pt., Topi Vainio, Valkeakoski, Mirjam Kanerva, Hyvinkää, Arvi Varpi, Turku, Arvi Hiljanen, Kurkimäki, Airi Salminen, Nokia, Juhani Mäkinen, Vaasa, Toivo Lyytinen, Nerkoo, K. Jalasvirta, Riihimäki, Pirkko Ora, Juankoski k. l., M. Mannevaara, Vilppula, E. O. Nieminen, Helsinki, Laina Petäjä, Suonenjoki kk., Reino Sauna-Aho, Kolho, Pentti Harjula, Virolahti, Maija-Liisa Lahti, Lapua, Kaarlo Särnänen, Pihlajavesi, Esko Karinen, Tampere, Pirkko Hiltunen, Kouvola, Ilmari Raitasuo, Lappeenranta, Terttu Holopainen, Haaga, Tapio Palokangas, Jyväskylä, Anja Väliaho, Tikkakoski, Elna Pinonummi, Lohja, Toivo Vainio, Imatra, Olavi Kaartinen, Kemi, Pertti Hälikkä, Kotka, Taavi Vuolto, Tampere, Antti Seppälä, Toijala, Erkki Laitinen, Vaasa, Olavi Gartman, Kerava, Erkki Lanne, Luvia, Väinö Varjonen, Hämeenlinna, Urpo E. Lilja, Ojakkala, Kimmo Nousiainen, Jyväskylä, Lieto Keränen, Oitti, Väinö Sauna-Aho, Pääskylahti, Juho Valtonen, Vuojalahti, V. Sukula, Pyhäjoki, Aino Hiltunen, Pieksämäki, Elli Nokelainen, Längelmäki, Pirkko Järvinen, Turku, Sirkka Keto, Vinkkilä as., Salli Ahonen, Keljo, Vilho Tuominen, Mommila, Sirkka Tiilikainen, Lohja, Pentti Lehtovirta, Salo, Pekka Kallman, Jokela as., Aune Holopainen, Turku, A. L. Liila, Helsinki, Vieno Simonaho, Petäjävesi, Y. Saulola, Iisalmi, Kyllikki Päivänrinne, Hämeenlinna, Satu Kirvesniemi, Ylivieska, Arvi Varpi, Naantali, Annikki Pohjala, Riihimäki, Martta Lindell, Tampere, Niilo Asikainen, Helsinki, N. Jalasvirta, Lieto as., Eila Kivelä, Sysmä, Urho Lehtinen, Lahti, Viljo Heikkilä, Helsinki, Iiris Aalto, Järvenpää, Teuvo Ahti, Helsinki, Veikko Valtonen, Turku, Rauha Piepponen, Kärjenniemi, Kalevi Sorri, Toijala, Eira Alakahri, Siikainen, Eila Immonen, Otava, Alf Wichmann, Inkeroinen, Jorma Kuismanen, Hinthaara, Eero Laine, Nokia, Vilho Kuitunen, Pori, Tauno Hautanen, Voltti as., Terttu Nyyssönen, Suonenjoki, Liisa Hirsso, Siikajoki, Erkki Pentti, Reposaari, Kaarina Vähänen, Oulu, Yrjö Tiilikainen, Kajaani, Yrjö Kainulainen, Parikkala, F. Riipinen, Perniö kk., Aulis Hellsten, Tampere, Anni Kiiski, Loimaa, Hilma Kokkonen, Simpele, Airi Rautkoski, Jaala, Helga Korkeakangas, Vaasa, Aune Kuosmanen, Helsinki.

— Aion silakanpakkaajaksi.
— Onko sinulla kokemusta?
— Kyllä, olen ollut 5 vuotta raitiovaunun rahastajana.

— Miksi tuo lapsi rääkkyy noin kovasti?
— Sillä on rahavaikeuksia.
— Kuinka niin?
— Se sattui nielaisemaan markan.

— Mitä sinä syötät pikkusiskollesi?
— Imupaperia.
— ? ? ?
— Hän joi äsken mustetta.

Kerjuri: — — — ja lisäksi on minulla iso perhe ja hätä kolkuttaa ovelle.
Isäntä: — On parasta olla avaamatta sille ovea.

— Minä voin kerskailematta sanoa olevani niin hyvä ihmistuntija, että näen heti, mitä ihmiset minusta ajattelevat.
— Oi hyi hitto!

KILPAILU NAISESTA.

Lyhyt ja hauska teksti tähän kuvaan!

Kilpailu naisesta jatkuu. Keksikää tällä kertaa tähän kuvaan liittyvä lyhyt, naseva ja vitsikäs teksti ja lähettäkää se 25. 4. -45 mennessä osoitteella: Korsulukemisto, Helsinki, Korkeavuorenkatu 41. Kuoreen merkittävä »Kilpailu naisesta».

Kuva ja paras teksti julkaistaan seuraavan numeron kannessa.

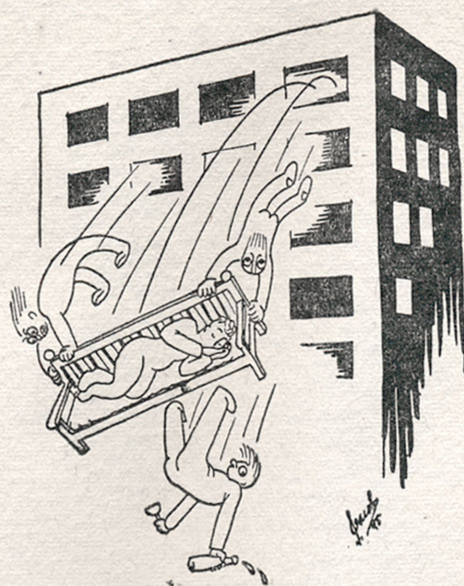
Palkintona annetaan kuvan monivärinen alkuperäispiirros kauniisti kehystettynä, joten sen arvo on rahaksi muutettuna noin 800:— mk.

Muistakaa: tekstin tulee olla lyhyt — ei mitään pitkiä pakinoita ja runoja, joita edellisen kilpailun vastausten joukossa oli paljon.

Siis: teksti meille — nainen Teille!

*

Edellisessä numerossa olleen kilpailun voitti nimim. Mökö, joka siis lähiaikoina saa kehystetyt naisen kuvat. — Onnittelemme!

NACHSPIEL

Kirj. HENKA

Kuvitt. CAROL

Kerran minua pyydettiin kertomaan, millaista oli nachspielillä viime lauantaina. Ja minä kerroin:

Olin viime lauantaina kutsuissa, joiden piti loppua kello yksi. Kello viittä vaille yksi tuli eräs tuttavani luokseni ja sanoi: Tuletko meille nachspielille intiimisti ja kaikessa yksinkertaisuudessa, vain 10 henkeä, mutta älä kerro kellekään, sillä muuten meitä tulee liian monta. Hei siksi aikaa!

Otimme kolme taksia, ettemme olisi rikkoneet poliisimääräyksiä joiden mukaan samassa autossa ei saa olla kovin monta henkeä. Kävelimme sukkasillamme ylös, sillä emme halunneet herättää naapureita.

Tultuamme sisään, istuuduimme avotakan ääreen ja eräs neito soitti Schubertia. Ja kaikki oli niin intiimiä ja yksinkertaista. Sitten emäntä tarjosi meille hyvää kotonakeitettyä likööriä ja kaikki tuli vielä intiimimmäksi. Joimme pari, kolme pientä ja kahdeksan isoa vielä, minkä jälkeen kaikki oli hyvin yksinkertaista ja intiimiä.

Sitten panimme gramofonin soimaan ja istuuduimme sen päälle. Emäntä tuli nyt sisään ikkunasta ja tarjosi meille hyvää kotonavalmistettua köliiriä. Isäntä paneutui sohvalle maate ja levitti pöytäliinan ja kaikki mitä sillä oli ylleen. Mutta me halusimme herättää hänet ja kaadoimme hiukan likööriä hänen korvaansa ja hän sai pesumuijakampauksen. Sen jälkeen heitimme sohvan ulos ikkunasta ja isäntä sekä pari vierasta seurasivat mukana. Intiimisti ja kaikessa yksinkertaisuudessa. Kun tuli kysymys siitä, kuka noutaisi heidät, nousi 18 hissiin pudoten sen mukana kellariin, sillä alemmaksi se ei päässyt, mutta he eivät huutaneet apua, sillä he eivät halunneet herättää naapureita. Sillä aikaa isäntä kuitenkin tuli itsestään ylös ja sanoi, että olimme imbesillejä ja että meidän oli parasta mennä kotiin maate ja vetää jotain vanhaa yllemme. Osa meistä menikin kotiin maate ja veti jotain vanhaa ylleen. Intiimisti ja kaikessa yksinkertaisuudessa.

Muutamat kuitenkin jäivät ja aloimme tanssia Lambeth Walkia. Ja me taputtelimme toisiamme polville

ja poskille ja ne hampaat, jotka tällöin putosivat, punoimme naruun ja annoimme emännälle muistoksi. Intiimisti ja kaikessa yksinkertaisuudessa. Sitten me roikuimme kattokruunussa niin, että se putosi ja jatkoi pari kerrosta alemmaksi. Tämä oli kuitenkin mielestämme hävytöntä ja me soitimme poliisille, että hakisivat meidät. Mutta talonmies toikin kattokruunun ylös, joten meidän oli heitettävä uudelleen, etteivät he tulisi turhaan. Kun he tulivat, kannoimme itsemme ulos. Tiirlimpanpei. Kaikessa yksinkertaisuudessa. Yksi palasi kuitenkin, sillä hän oli unohtanut kenkänsä ja eräs nainen sanoi, ettei hän enää usko haikaraan. Pimpampei.

— Mutta, onko tuo kaikki totta? kysyi vanha rouva ihmetellen minulta.

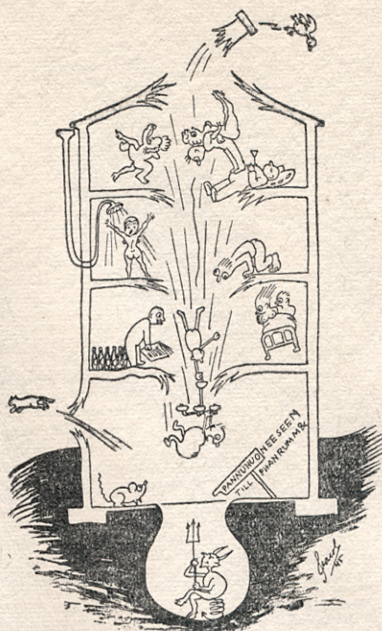
— Ei, mutta todennäköistä!

— Mutta kertokaa minulle totuus!

— Olin viime lauantaina kutsuissa, joiden piti loppua klo 1.

— Ei, mutta totuus!

— No niin. Istuimme avotakan ääressä ja eräs nainen soitti »Kulkurin valssia». Saimme juoda Ovomaltinea niin paljon kuin vain jaksoimme. . .

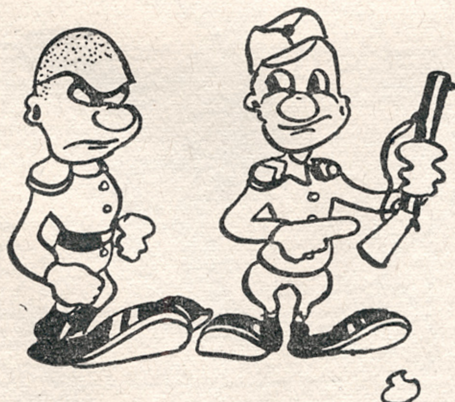
— Onko kaikki tuo sitten totta?

— Ei, mutta todennäköistä.

— Totuus, totuus!!!

— Olin kerran eräissä kutsuissa, joiden piti . . .

Pahanilkiset ihmiset hiljensivät minut. En kerro enää ikinä nachspielistä.

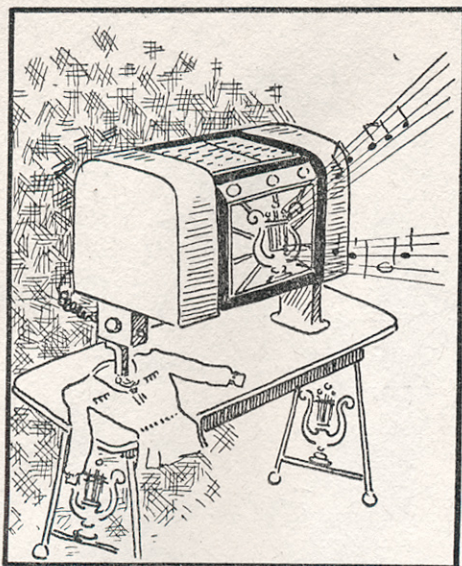

Vääpeli (kivääritarkastuksessa): — Nyt, kun olen nähnyt alokas Mutturan kiväärin, ymmärrän miksi kasarmin roskalaatikot ovat aina tyhjinä. . .

— Eikö totta, näin tulee hiukan valoisammaksi. . .

Tietenkin osallistutte äänestyskilpailuun!

Ommelkaa uusimpia Lontoon ja Pariisin malleja uudella Radio-ompelukoneellamme

O.Y. RADIOOMP — SUPER

— Kapteeni, kaikki kädet kannelle!

— Antakaa, hyvä emäntä, ruokaa, eilen söin viimeksi, tänään en ole syönyt mitään ja huomenna on jo kolmaspäivä, kun olen ollut syömättä!

Kustille sattui eräillä kesteillä pieni vahinko. Hän ei tuosta hermostunut, vaan sanoi: — Samalla häppeellä, antoi tulla suuremman vahingon.

Reisumies tulee taloon. Emäntä, hiukan yksinkertainen ja huonokuuloinen, mutta utelias, kyselee: — Mistäs kaukaa se vieras tulee?

— Taipalsaaresta.

— Vai Taivassaaresta. No kuinkas se meidän isäntävainaa siellä jaksaa?

— Hyvin se muuten, mutta rahat ja vehnäjauhot on lopussa.

— No, ei näin ison talon isännän tarvitse sielläkään nälkää nähdä, sanoo ja laittaa ison pussin vehnäjauhoja ja antaa rahaa reisumiehelle isännälle vietäväksi ja reisumies lähtee tyytyväisenä talosta.

»Taiteilijat» kilpailun tulokset.

N:o 1:ssä oleva kilpatehtävä oli kaikesta päättäen liian vaikea. Kuuden piirtäjän keksijöitä oli näet hyvin vähän eikä ratkaisuista yksikään ollut täysin oikea. Neljä kilpailijaa oli kuitenkin onnistunut niin hyvin, että palkintoa voidaan pitää oikeutettuna. Voittajat, jotka siis saivat Korsun vuosikerran, ovat:

Helge Holmberg, Helsinki
Kauko Kuitunen, Tiutinen
Tor M. Enari, Helsinki
Niilo N. Virtanen, Mattila.

— Isä, miksi morsiuspari ojentaa toisilleen kättä alttarilla?

— Se on vaan muodollinen asia, poikaseni, aivan samoin kuin nyrkkeilijät kehässä.

— Oskari, näytä nyt mihinkä pystyt! Koska kerran sanoit minulle näyttäväsi, kun tilaisuus tulee.

RATKAISU RISTISANAAN

N:o 37.

— Varokaa, tarjoilija, jos kaadatte kastiketta puvulleni, niin saatte maksaa sen.

— Eikö se sitten ole maksettu?

ÄÄNESTYSKUPONKI A 15.

Kilpailu N:o 15.

Mielestäni paras pakina oli:

....

Nimi ....

Osoite ....

Lähetettävä ennen 25. 4. -45 osoitteella Korsulukemisto, H:ki K., Korkeavuorenkatu 41.

ÄÄNESTYSKUPONKI B 15.

Kilpailu N:o 15.

Mielestäni paras vitsi oli:

....

Nimi ....

Osoite ....

Lähetettävä ennen 25. 4. -45 osoitteella Korsulukemisto, H:ki K., Korkeavuorenkatu 41.

— Tiedätkö miten tulisi menetellä tällaisessa tilanteessa?

— En, olen nähnyt aikaisemmin vastaavia tilanteita ainoastaan pilakuvissa.

Likinäköinen täti: — Oi voi, mutta kuinka paljon herra onkaan maksanut noin ihanasta kotlettivoileivästä?

— Mä olen sitä maksellut hiljalleen pienen ikäni siitä asti, kun mä opin ryyppäämään.

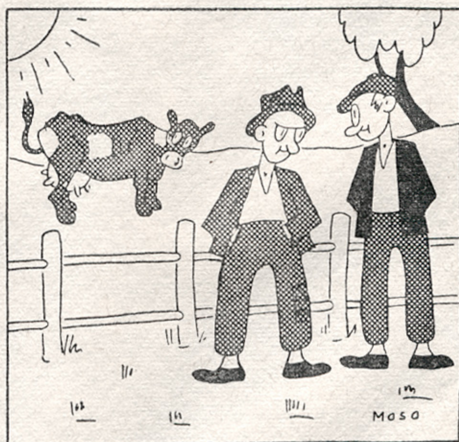
— Täällä olis nyt se lehmä sitä sonnia varten.

— Hyvä on. Minä tulen heti.

Proukku-Jack: — Mä olen tässä pohtinut, että kyllä tässä on lähdettävä muille maille, sillä täällähän ei tapahdu nykyään mitään, tappojakaan ei ole sattunut kokonaiseen viikkoon. Sanos, mihin mennään.

Skaabari-Jim: — Mä tiedän, mennään sinne Helsinkiin.

Kalle: — Tiedätkö sinä, Jussi, mitä lehmällä on neljä, mutta naisella vain kaksi?

Jussi: — Niin, tuota, hm — ? ? ?

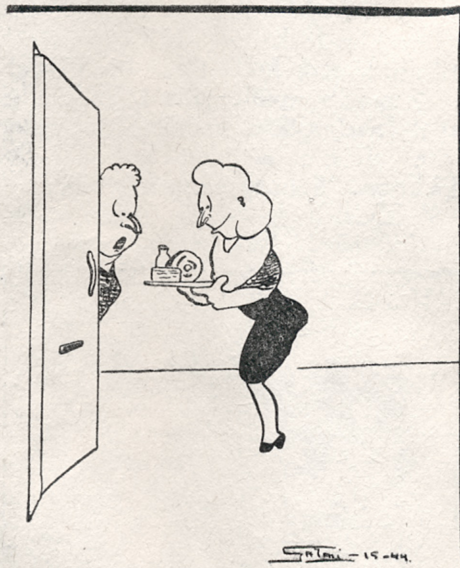
Kalle: — Jalkoja tietenkin, hyvä ystävä.

— Katso äiti tuota setää! Kuinka luulet hänen käyvän kun hän ottaa pois kauluksensa?

— Kun miehellä on riittäväsi itsehillintää, ei hän ole tietääkseenkään hyttysenpistoista...

Tutkimusmatkailijan rouva:

— Voisinko, hyvä naapuri, saada käyttää hiukan jääkaappianne. Mieheni on tuonut Grönlannista vieraakseen erään eskimon, joka on tottunut syömään vain aivan kylmiä ruokia.

— Mutta onhan teillä itsellännekin jääkaappi.

— On, mutta se eskimo asuu siinä.

Ei, nyt tämä menee liian pitkälle, jälleen on lehdessä vitsi miehestä joka ei katsonut eteensä!

Omena-Osku: — Laitoin ilmoituksen lehteen, jossa ilmoitin haluavani tutustua nuoreen ja ennakkoluulottomaan naiseen, ja ensimmäisen vastauksen oli eukkoni lähettänyt. Noin petollinen voi ainoastaan nainen olla.

USKALTAISINKOHAN MINÄKIN....

USKALTAISINKOHAN MINÄKIN
kysyä tuntemattomalta Naamioidulta
Naiselta jotakin? (Katso siv. 32)

Porvoo 1945.
Tryckeri- & Tidningsaktiebolaget'in kirjapaino

KORSU
lukemisto
hinta 20:–